

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalak

«Bağımsız Milletvekili Yılan-
hoğlu partileri bir dostluk
anlaşması ile bağladı»
— Gazeteler —

Engerek düğünü

Rasim Rıza

BÜYÜK YAZ ÇEKİLİŞİNDE

40 APARTMAN DAİRESİ

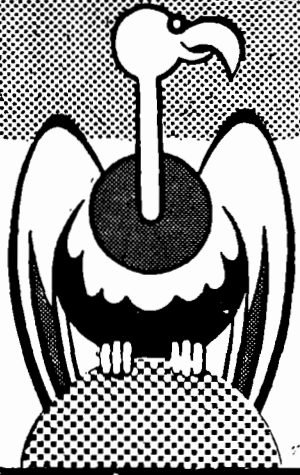
EVİ YUVANIZDA MESUT OLUNUZ

TÜRKİYE

BANKASI

Akbaba

Rum vatandaşlarımıza!

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesli, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Salâhattin Kutlu, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşçıoğlu, Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç, Kudret Sinan.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Sc. nîh Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mistik,

©

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10
Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

16 Nisan 1964

Cilt : 6 — Sayı : 16

YIL : 42

©

Bu gazete Basın ahlakı yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

A CABA gazete almıyor, dergi okumuyor, radyo dinlemiyor musunuz vatandaşlarımız?.. Hayır, hayır, Türkçe gazetelerden, Türkçe dergilerden vazgeçtim. Amerikan basını, İngiliz basını, Alman basını gözden geçirin, yeter...

Geçen haftaki Revue'de sayfeler cesetlerle doluydu. Kanı boğazından akan ihtiyaç cesetleri, hâlâ silkinip kalkacakmış gibi bakan genç cesetler... Bir yabancı derginin beyaz kâğıtlarıyla kefenlenen bu insanlar bizim kardeşlerimizdi, Kıbrıs'lı Türk'lerdi!

Her gün ya bir İngiliz, ya bir Amerikan gazetesinde ağlayan bir dulun, döğünen bir babanın resmini bulabilirsiniz.

Ne oldu sizlere Rum vatandaşlarımız? Gözlerimize, bir kırlangıç gagasının çekip atamayacağı kalın bir gaflet perdesi mi indi? Kulaklarımızın bütün işitme telleri mi koptu? Yüreğimizin bir anda kireçlenerek taş mı kesildi? Görmüyor, işitmiyor, duymuyor musunuz bu ölümlü çığlıklarını?..

Ne mi yapabilirsiniz?.. Gönüllü toplayıp Ada Türklerinin imdadına koşacak değilsiniz elbet... Ama, düşünen başlarınız yok mu sizin?.. Kalem tutan elleriniz yok mu sizin?.. İsyanınızı haykıracak ağızlarınız yok mu sizin?

Yunanistan'da papazların, öğretmenlerin başa geçerek, sokağı nasıl peşlerinden sürüklediklerini gazetelerde görmüyor musunuz?

Bizim ağır başlı, efendi tahammülümüz karşısında siz ne yapıyorsunuz?.. Ne yapıyor sizin aydın yazarlarınız? Ne yapıyor uyanık din adamlarınız? Ne yapıyor sayın öğretmenleriniz?.. Hanı, hukukta, hekimlikte, sanatta ün yapmış avukatlarımız, doktorlarımız, mimarlarımız?..

Sizin bu donmuş sükûtnuz karşısında, bizim yaralı yüreklerimizden damlayan kanların, bir gün kıvılcım olacağını, ateş olacağını, alev olacağını hiç mi düşünmüyorsunuz yoksa?

Yok, yok.. Bu kıvılcıklar, bu ateşler, bu alevler, koruyucu devlet gücünü aşan kaba bir öfke, hoyrat bir öfke olamaz. Ama, gönülleri-mizdeki — Fatih'ten miras — o cömert vatandaşlık sevgisini yakıp kül eden bir gazap cehennemi olabilir!

Sizler ki, İsa'nın çocuklarısınız ve İsa dini ki, yalnız «Sevgi» telkin eder, bu mudur onun ümmetine gösterdiği yol?..

Patriğiniz sayın Athenagoras'ı düşünüyorum: Uzun ve heybetli çapı, beyaz ve muhteşem sakalıyla düzenliyeceğiniz bir lânetleme yürüyüşünün başına ne kadar yakışır değil mi?

Böyle bir meydan toplantısında, yalnız Kıbrıs Rum'larının barbar-

lıklarını suçlamakla kalmıyacak, bir yalanı, bir iftirayı da reddedeceksiniz.

Ünlü Fransız gazetesi Le Monde'da, satılmış bir kalem, İstanbul Rum'larının korku içinde bunaldıklarını, evlerine sindiklerini, Türklerin estirdikleri dehşet havası içinde işlerinden uzaklaştıklarını yazdı... Size soruyorum vatandaşlar: Öyle mi?.. Doğru mu?..

Hangi terzi, hangi bakkal, hangi kunduracı, hangi garson, hangi tüccar, hangi pastacı, hangi meyhaneci, hangi fabrikatör, hangi, hangi vatandaş Rum böyle bir baskının ürperti içindeydi?

Niçin susuyorsunuz?.. Sizlerin, bu alçak iftira karşısında duygusuz sükûtnuz, öfkesiz sükûtnuz, bu yalana katılmaktan, bu yalanı benimsemekten başka anlama gelir mi?

Hanginiz kanunların önünde benimle eşit değilsiniz?.. Hangi Rum vatandaş benden daha az hür?.. Bu vatanın hangi nimetini, çabamız ölçüsünde, beraber paylaşmıyoruz?.. Özel vergi kanunları mı var sizlere karşı?.. Eğitim ve öğretimde çocuklarınız sinsi bir baskı altında mı eziliyor?.. Boğaz kıyıları, Ada çamları, Florya kumsalları sizler için yasak bölge mi?.. Kiliselerinizin çanlarına mı ot tıkadık?.. Yoksa Rumca'yı, gizli bir fısıltı ile yalnız evlerinizde mi konuşabiliyorsunuz?.. Ne, ne, ne?..

Susuyorsunuz... İki damla yaş arkasından bakan gözlerimiz bu dilsiz yüzlerde dudakların kırmıdamasını bekliyor... Susuyorsunuz!

Demek aramızda, vatandaşlığın temel şartı olan «Kader birliği» yok! Demek beraber gülmiyeceğiz, beraber ağlamıyacağız!

O zaman, vatandaşlık haklarından faydalanarak, bu topraklarda belki yine yaşarsınız. Ama, isimleri nüfus dairelerinin tozlu defterlerinde yazılı «Kütük vatandaşı» olarak... Hiç biriniz, hiç birimizin gönlünde kendinizi aramayınız.

Yusuf Ziya ORTAÇ

TEŞEKKÜRLERİM

Bir ayı aşan hastalığım, yine sayısız dostları, ödenmez sevgileriyle baş ucumda topladı. Sayın Valimiz Niyazi Akı, yâğıt generalimiz Faruk Güvëntürk beni arıyanların başındadır.

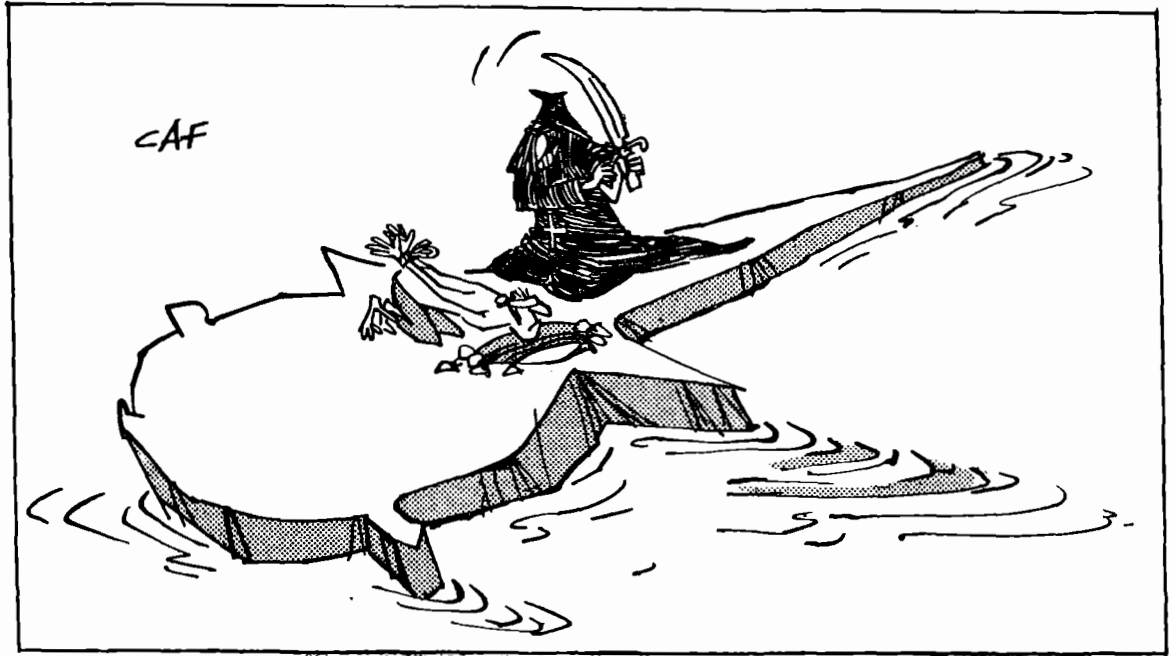
Kırk yıllık dost, büyük doktorunuz Ekrem Şerif Egeli ve bir gün bile beni yalnız bırakmayan Profesör Doktor Rauf Saygın unutamıyacağım dostlarıdır.

Yüzlerini görmediğim, seslerini duymadığım okurlarımdan evime ve Akbaba'ya gelen telgrafları, telefonları, mektupları, meslek hayatımın en mutlu armağanları olarak kalbimde taşıyacağım.

Bizi, ailesinin bir parçası sayan benzersiz insan Kâzım Taşkent'e ve eşi sayın Ayşe Taşkent'e, teşekkür için konuştuğumuz dilin dışında, bir gönül dili lâzım.

Bu bir ay içinde Akbaba'da boş bıraktığım sahifeyi güzel imzalarının ışıyla dolduran sevgili dostlarım İlhan Selçuk'a, Çetin Altan'a, Aziz Nesin'e teşekkürlerim büyüktür.

Y. Z. O.

Kıbrısta kurban!

MECCANİ HACILAR

ADNAN VELİ

HASAN Hüseyin, soluk soluğa Ebûzer'in kahvesinden içeri girdi, etrafına bakındı, dipteki masada oturan Osman ağaya doğru yürüdü. Ağa, bir ayağını altına almış, bir elinde çay kadehini tutuyor, öbür eliyle de, usul usul tesbih çekiyordu. Buna, tesbih çekmek yerine tesbihle oynuyor demek, daha uygun düşerdi. Hasan Hüseyin'i görünce gülümsedi. Öteki, bir temenna edip masaya sokuldu:

— Selâmünaleyküm Osman dayı, dedi. Gaderimize eyi rasladı. İşler halloldu.

— Gel bakalım, otur şuraya, dedi. Sen bi işe burnunu sokan da, o iş olmasın olur mu?.. Ne deyi kâfir dimişler sana?.. Helbet bi sebebi var ki, dimişler.. Ne oldu, nasıl oldu, neler konuş-tun, ağnat bahalım..

— Niyazıııı!.. Len Nivazi!.. Bi çay demle bana.. Bak şincik ağnatıyım dayı!.. Gasabaya varınca, dosdoğru acentenin müdürüyle görüşmeye gittim. Bunların gumpanyası, Kâbe'ye üç dene yaylı otobos yolluyomuş.. Emme otobosların üçü de naylon.. Otobosun içinde ayıptır söylemesi, yüz lümeresi var. tohturu var, vaaz hocası var, gusul-

hanesi var, aptes almiya musluğu var, yatağını torbanı yerleştirmiye anbarı var. Hem de Hac'ın, birinci gününe yetiştiriyor herkeşi..

— Yaniya, o iş halloldu diene..

— Ben sıftah didim sana.. O işin olmayacak bi yanı yoğudu zâten..

— Pekey.. Şincik nitcez?.. Bu işin bi pilânını yapalım..

— Osman Dayı, Allahını sever-sen pilân dime bana.. Pilân lâftını duyuncak, sinirlerimin dibine kehle sarıyor.

— Şu ite bah, şu ite.. Yaniya ki, hacılığımızın önünü, ardını tasarlıyalım dimiye konuşuvom.

— Ha, onu konuşalım. Şincik posonort cumartesiye hazır..

— Evi.. Dolar parasını nitcez?..

— Hökûmattan ikivüz sana, iki yüz bana, dolar alcez didik ya..

— Orası öyle. Ziyadesini nasıl bulcez?..

— Haaaa, onu divon.. Davacıyı, pek cehelsen vallâh.. E-sas hana nive kâfir didiklerini biliyon mu sen?..

— Ağnat bahalım..

— Olmavacak iş olur yaparım da. ondan..

— Bilirim deyyus.. Sen iste-

sen, Edalet'i de iktidara getirin..

— Ecele itme.. Bi yılımız daha var.. Bi yıl sonra yanıma gel..

— Ağnat bahalım, dolar parasını nitcez?..

— Ecemi gibi konuşuyon.. Rüstem'inen ağnaştık.. Şincik biz burdan, dolar başına onüç gayme vircez.. Yaniya Türk lirasının onüçü, dolar lirasının bi tekine bedel geliyor.. Beş yüz dolar için altıbin beşyüz Türk lirası vircez.. Rüstem'e vircez.. Rüstem altıbin beşyüzü alıncak, defterinden bi yaprak kâhat koparcek.. Kâhatı orta yerinden yırtıp yarısını bize vircek.. Yarısını zarfa koyup Bevrut'taki Ohannes'e gönderecek.. Biz Bevrut'a varıp da Ohannes'i buluncak. cebimizdeki yırtık kâhat vardı ya?..

— Vardı..

— Hah.. O kâhatı Ohannes'e vircez.. Ohannes kâhatın öbür yarısını da, mektubunan almıştı ya?..

— Almışıdı..

— Tamaaaaam.. Mektuptan çıkan yarım kâhatınan, bizim getirdiğimiz yarım kâhatı karşı karşıya koyuncak, kâhatın yırtık yerleri birbirine denk düştü müdü, parola yerini bulur..

— Duuuuuur!.. Ecele itmeyelim.. Varıp Ohannes'i bulduk. Eğerkim Ohannes, ben sizi tanımam, dirse, nitcez?..

— Osman Dayı, kaçakçı milleti namuslu olur. Öyle iş yapmaz.. Yüreğini selbes dut..

— Pekey.. Sana güveniyom ben.. Ayakbastı parasını da dolarınan mı vircez?..

— He ye..

— Öyleysem, güğüm işini ağnat şincik.

— Haaaa, güğüm işine gelince.. Ben gasabadaki sobacı Tahir'e vardım. Ona her bi şeyi ağnattım. Üç dene aptes güğümü paycek bize.. Emme, azıcık böyükçe yapısın deyî tenbihledim. İşte o güğümün dibi var ya..

— Var..

— Hah, o güğümün dibi iki gat olacak.. İki gatin ara yerinde de boşluk olcek.. Dibinden lehminen gapanacak.. Biz burdan otobosa binince güğüm-leri de yanıma alcez.. O güğümün içindeki suyunan aptes ala ala Kâbe'ye varcez.. Üç gün, beş gün her neyse, farzımız eda it-

tikten sonram, güğümünün içini, tüm Kâbe suyunan doldurcez..

— Zemzem yolda dökülmez mi ki?..

— Ağzını sıkıcana bağlayıncek dökülmez.. Dönüş yolunda gene Bevrut'a geldik mi?..

— Geldik..

— Hah işte, orda otobostan inincek doğru Ohannes'e gitcez. Aptes güğümünün de yanıma alcez.. Ohannes, orda lehimciyi hazır dutcek. Tango garıların ince naylon gumaşından çorapları var ya..

— Eeeee?..

— O çorabın bi denesi, İstanbul'da onbeşinen yirmi arası satılıyor..

— Eeeee?..

— O çorabı sıkı sıkı sarıp da ufalttın mıydı, aynı aspirin gadar oluyor. Ohannes'in tehimcisi ilk sıftah güğümünün dibindeki alt lehimi açcek.. Orıya yüz elli dene naylon çorap sığar.. Yüz elli de seninkine.. Etti mi üçvüz?.. Yüz elli de üçvüz güğümüne.. Etti mi dört yüz elli çorap?.. Bilemedin dör yüz çorap.. Her çiftinden sekiz lira istifade galsa, ikivüz çift çorabınan bin altı yüz liramız hazır dimektir. Dahası var.

— Dur azıcık.. Sen didin ki, bu güğümünün dibini iki gatlı yapmıya sobacı Tahir'inen konuş-tum didin.. Tahir, güğümünü yaptıktan kelli varıp da gaymakama ihbar geçiviririse?..

— Gece mi bilir canım?.. O işten yana zihnine gatiyen mefsedetlik düşmesin.. Tahir namuslu adamdır.. Herif doğma büyüme Edalet'ten.. Ondan mazarratlık gelemez.. Heç meraklanma..

— Öyleysem, dahasını ağnat..

— Çoraptan bin altıyüz didik, değil mi?..

— He..

— Güğümünün içerisindeki Zemzem'in bardağını, gasabada yirmi liradan satcez. Her bi güğüm 120 bardak su alıyor.. Güğüm başına gazancımız 2400 ider. Üç denesi 7200 ider. Tamam mı?..

— Tamam..

— Bu işin tesbih'i var, misfağı var, hurması var, hamam lifi var, Kâbe Şahı var, enfiyesi var.. Bilemedin 2000 de ordan istifademiz olur.. Yaniya, ben bu işi

«Mecliste yumruklar yine çalıştı.» — Gazeteler —

Mecliste oturum!

CAF

iniceden hesap ittim.. Hemi sen, hemi de ben Hac'ca gader varıp gelmesi, yimesi, içmesi, ayak bas-tısı, Şeytan taşlaması, tüm ma-sarifi dahil olaraktan ara yer-den çıktığı gibi meçcanî Hacı olduktan maada, beş yüz lira sana beşyüz de bana ticaret ga-lıyor.. Hesabın açıkçası bu..

— Len kâfir!.. Zemzem suyunu 20 liradan gasabada satmak sa-na datlı gelincek, sen güğümleri geceleyin çeşmeden dolduru dol-duru, gene satan..

— Yo vallaha yapmam dayı!.. Günahıtan gorkarım ben..

— Pekey, Tahir güğümleri ga-ça yapcek?..

— İki yüze gonaştuk. Parası-nı da tastamam virdim.

— Hani beş para paran yoğun-du?..

— Arap Hamdi'den üttüm..

— Nasıl üttün?..

— Bi zahatın içinde üttüm.. Barbut oynadık, üttüm..

— Vay imansız vay.. Len bar-but parasıynan yaptırılan güğü-me Zemzem gonur mu len?..

— O gader enayi değelim ben dayı!.. Üttüğüm paraları panga-da deniştirdim de, denişmiş pa-rayı Tahir'e virdim..

— Vallaha ağnıyamadım getti.. Bu işlerden başımıza bir iş gel-miyeydi..

— Gelmez.. Sen beni diyne.. Bu benim üçüncü hacılığım.. E-sas dördüncüde sen beni gör.. Bu işi ona gader yapcem. Onun-cudan sonra da hacıların hacısı olup, sekiz tonluk gamyonu, çeşmenin önüne çekcem.. Cenâ-bı Allah, ne deyi «Elkâsibü Habî-bullah» dimiş?.. Para biriktireni, mal mülk sahibi olanı severim ben dimiş. Eh biz de, Allahın sevgili gulu olmıya bakcez hel-bet.. Öyle değel mi Dayı?..

— İşallah da, başımıza bi dert gelmesin deyi efkâr idiyom..

— Heç itme.. Cenâbı Rabbim hacı kısmını gollamayıp da, ki-mi gollıyacak?.. Sen maraklan-mayı bi yana bırakıp da, yatağı-nı dengini hazır it.. Bu seferli-gine böyle gidelim de, işallah bi da-ıki yıla Edalet'imiz ikti-darda oluncek, yüzümüz daha da güler dayıcığım..

Adnan VELİ

Bir doktor: «Açlıktan kemiklerimiz sayılıyor» dedi.

— Doktor mu acaba?..

Ne umarsın?

Fililen değilse bile kalben hayli zenginim,
Haksız davranışlara, rıyaya bütün kinim.
Neden bu büyük kitle inlesin inim inim?

Ayrılma doğruluktan, en gerçek amacından,
«Ne umarsın bacından, bacın ölür acından?»

Falan çiftlik sahibi, filân milyoner olmuş,
Menfaat rüzgarında herkes bir «Döner» olmuş,
Çalmak, çırmak sonra da övünmek hüner olmuş..

Bana ne şunun, bunun sarayından, tacından?
«Ne umarsın bacından, bacın ölür acından?»

Azıcık yeşillensin çığnemeysin çayırı,
Hiç kimsenin kimseye dokanmıyor bir hayrı,
Mülkün varsa bir tasa, ayazdaysan dert ayrı..

Şekvaya hakkın yoktur bu çağda kıracından,
«Ne umarsın bacından, bacın ölür acından?»

Hangi fikrımız var ki biraz dokansın dişe?
Tufeyliler üşüşmüş bulantılı her işe,
Gerçek yurtseverlerde kararsızlık, endişe..

Kimbilir ne doğacak bu sürekli sancıdan,
«Ne umarsın bacından, bacın ölür acından?»

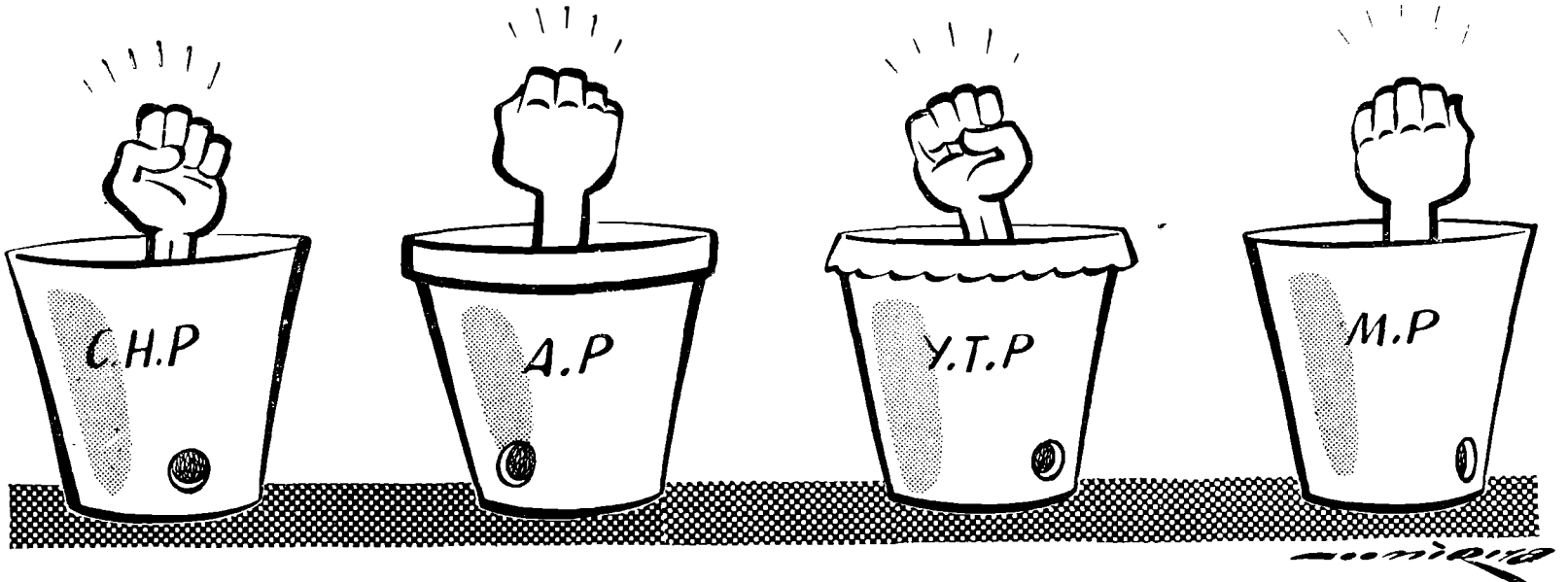
Söylesen şüphe doğar sola mı, sağa mısın?
Sessiz dursan herkes der sen kaplumbağa mısın?
Toprağın yok, köyün yok yine de (Ağa) mısın?

Bu sırtını kimseye açmadın utancından,
«Ne umarsın bacından, bacın ölür acından?»

Kumarda kaybedenler sevdada kazanırmış,
Sözle yola gelmiyen kötekle uslanırmış,
Afyon yutan kendini «Cenneteyim» sanırmış..

Yuvarlan da görürsün bu hayal yamacından,
«Ne umarsın bacından, bacın ölür acından?»

Salâhattin KUTLU

Bahar gülleri!

PAZARTESİ :

Falih Rıfki şehirlerin üstüne çöken dumanlardan yakınıyor bir başyazısında... Diyor ki:

— «Tarih öncesinde ve Sümer'lerden buhar devrine kadar binlerce yıllık tarih içinde hava tertemiz kalmıştır. Halbuki bugün, meselâ öğleden sonra saat altıda Paris'in Opera meydanında bir ağız dolusu nefes almakla bir kadeh Apsent içmek arasında fark kalmamış gibidir.» Sorumlu kim imiş? Kömür, mazot yakan soba veya kalorifer ve fabrika bacaları. Çare? Ağaç yetiştirmek.

Ağaç yetiştirmek... Fabrikaların şehir dışında kurulmasını sağlamak... Güzel şeyler bunlar. Ama, şu İstanbul'da, iki kat'a ve dört bucağa doğru gittikçe yayılmış şu şehirde, hangi fabrika bacasının dumanından yakınacağız?

Gelecek için konuşuyorsa Dünya başyazarı, hak vermemek mümkün olmaz. Ama Türkiye'nin bugünkü derdi, fabrika dumanının fazlalığı değil, fabrika bacasının eksikliğidir.

Ah, o günleri bir görebilsek de Taksim meydanına çıkıp «bir ağız dolusu nefesle» sanayileşmiş Türkiye'nin havasını Apsent gibi yudumluyabilsek.

SALI :

Yıllardan beri bitip tükenmiyen bir tartışmamız vardı:

— Memlekette gericiilik var mıdır? Yok mudur?

Kimi, var, dedi. Kimi, yok, dedi. Ahmet Emin'i on iki yıl önce kurşunladılar, tartışmada bir sonuca varamadık. Saidi Nursi'nin Nurculuk okulu aldı yürüdü, bir sonuca varamadık. Gericilik yayınları aldı yürüdü, bir sonuca varamadık.

Ve bıçak geldi kemiğe dayandı. İsmet Paşa'yı da bir kafası-bozuk kurşunlayınca ayaklarımız suya erdi. Şimdi gericiilik için tedbirler düşünülüyormuş.

Bu gelişme bize bir Fransız dergisinin son sayısında okuduğumuz fıkrayı hatırlattı:

Koca gazetesini okumaktadır. İçerideki odada genç karısının yüksek sesle saydığını duyar:

— Bir, iki, üç, dört, beş, altı... Gazetesini okumağa devam eder. Biraz sonra gene kulak verir:

— On yedi, on sekiz, on dokuz, yirmi...

Gazetesini okumağa devam eder, biraz sonra gene merak eder:

— Otuz, otuz bir, otuz iki, otuz üç, otuz dört...

Gazeteye dalmak ister, ama genç kadın yüksek sesle saymaktadır:

— Otuz sekiz, otuz dokuz, kırk... Yetiş kocacığım... Bir kırkayak!

ÇARŞAMBA :

Senatonun üçte bir seçimleri yenilenecek. Biliyorsunuz bu «üçte bir»i tesbit etmek için kura çekildi. Bayağı bildiğimiz usulle, Başkanlık kürsüsüne bir torba çıkarıldı. Piyango veya tombala usulü şans, kader, kismet üzerine çekim yapıldı.

İşin sonunda bazı milletvekilleri rahat bir nefes aldılar, bazıları da talihsizliklerine yakındılar.

Şaka değil, kurada kaybetmeler daha dört yıl senatörlük devam edecek. Dört yıl senatörlüğü matematige vurursanız en azından 200.000 lira eder.

Yani bir millî piyango kıl, kaybeden kaybetir... Kazananları tebrik ederiz.

PERŞEMBE :

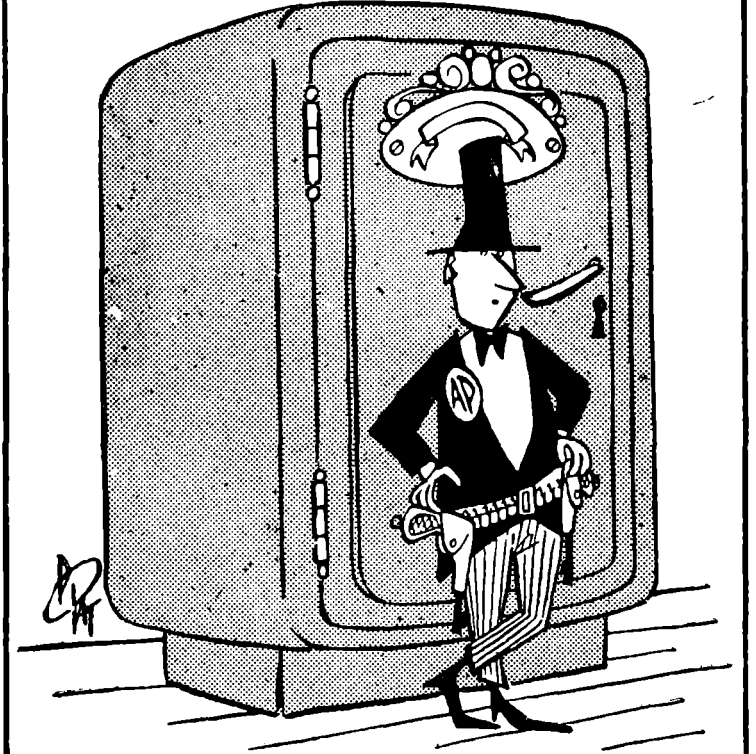
Altmış yaşlarında bir deniz kurdu, on yedi yaşlarında iki genç kızla evinde âlem yaparken yakalanmış. Mahalleli bakmışlar ki çalgı, çengi, keyif girila... Karakola haber vermişler.

Olay Kumkapıda geçiyor. Altmışlık ihtiyar balıkçı Ali:

— Ne yapayım, demiş, denizde çok kaldım, kadınları özledim.

Bir dansingte kızlarla tanışan Ali, onlardan çaça ve twist öğrenmiş. Ama tam keyfinin orta yerine limon sıkılmış zabıta... Bıraksalardı, kimbilir daha neler öğrenecekti ihtiyar denizci? Twist ve Ça-ça'dan sonra muhakkak Merenge ve Bossa Nova'yı da kıvıracaktı.

Bir deniz kurdu ile fındık kurtları bir araya geldiler mi

Muhafız!

yapmayacakları şey yoktur. Hele havalar dalgalı ve kafalar da dumanlı olursa...

CUMA :

Duydunuz mu, Profesör, doktor, yeşilaycı, politikacı, partici ve daha birçok çl ve cı Fahrettin Kerim'in parlâmentodaki konuşmasını?

Efeste bir festival yapılacağı, burada Romalı kıyafetinde kızların şarap dağıtması düşünülmüş, bizimkinde bir celâdet:

— Türk kıza Romalı kılığında şarap dağıtamaz.

Millî duygularımızı incitirmiş bu...

Vaktiyle İstanbul'a ilk defa bir Amerikan uçak gemisi geldi... Misuril! Binlerce tayfa dağılıverdi şehire... Barlar, randevu evleri, gece klüpleri, gazinolar dolup dolup taşmış, dolarlar su gibi akıyordu. Bilmem ki okuyucularımız hatırlarlar mı? Geliş o geliş... Daha sonra ister gemiyle gelsin, ister trenle gelsin, ister uçakla, bu memleketeye ayak basan yabancılara içki sunan ve sakiliği meslek edinmelerin nüfus kâğıtlarına hiç göz atmak zahmetine katlanmıyordur, bizim Gökay Kerim?

Millî duygularına saygınız vardır Gökay Kerim'in... Ama bu duyguları, en eskimiş cinsinden demagoji yıldızlarına sarıp da takdim ederse ne diyelim?

Kendisi İstanbul Valisi iken Türk kızlarının yabancılara içki sunmaması için gerekli tedbirleri almış mıdır? Yoksa turizm dâvasıdır diye teşvik mi etmiş tir?

Üstad Yeşilaycıdır ama içmeden sarhoş olmuş görünüyor. Bizim ise kırk yıllık Gökay Kerim'e baktıkça:

— Allah Kerim... diye ya sabur çekmekten başka çaremiz yok. Politika insanı nerelere götürüyor. İçmeden sarhoş olanlar vardır; sarhoş olmadan saçma banyanlar vardır. Bir zamanların güdük rakı şişelerine Fahrettin Kerim adını takmışlardı İstanbullular... Boşuna değilmiş, şairin dediği gibi:

«Sakiya câmında nedir bu esrar...»

Esrar ki esrar... Beyaz zehirden beter.

CUMARTESİ :

Sophia Loren yıllardır herkes ten sakladığı sırlarını açıklamış. Ve bir sabah gazetesinde de bu sırları para ile satın almış yayımlıyacak. Ancak bu kadar gürültü ile reklâm edilen yazının başlığı şu:

— «Erkeklerle bir çift sözüm var.»

Yorumlar yapıldı, bu başlık üzerinde... Kimisi:

— Sophia'nın da erkeklerle söyleyecek ancak bir çift söz varsa vey bu kadınların haline... dedi.

Sophia'nın hayranları ise: — Ne kadın, ne kadın... dediler, tepeden tırnağa cinsiyet... Baksanıza sözü bile tek değil, çift!

PAZAR :

Meclis kira tasarısını görüşmeğe devam ediyormuş.

Meclis vergi reformlarını görüşmeğe devam ediyormuş.

Meclis memurların personel durumunu görüşmeğe devam ediyormuş.

Meclis siyasî partiler kanununu görüşmeğe devam ediyormuş.

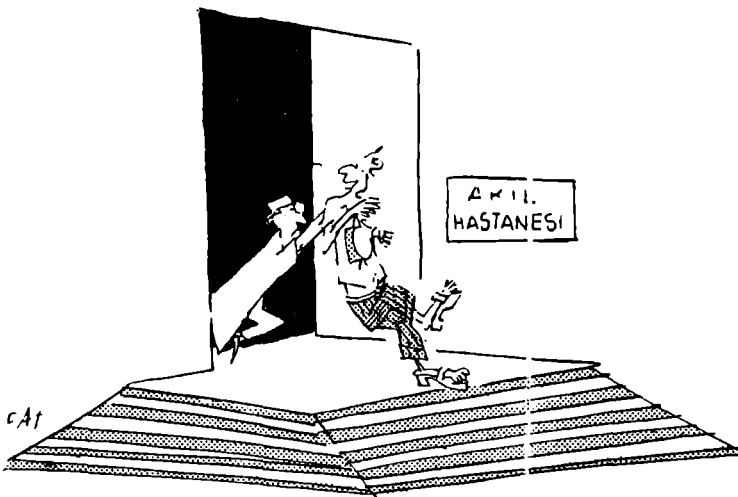
Ve Meclis kaç zamandan beri bir türlü çıkmıyan nice kanunları görüşmeğe devam ediyormuş.

Ah, çok aziz ve çok sayın milletvekilleri ne diyelim?.. Görüşün... Salonda görüşün, koridorlarda görüşün, lokantada görüşün, Anadolu klübünde görüşün... Zevkini çıkara çıkara görüşün, işleri çıkarmaktansa işleri konuşmanın zevkini çıkarmak şüphesiz çok daha eğlencelidir.

Ve görüşmekten usandınız mı da birbirinize girişin... Kelle kulak demeden, Allah ne verdiyse girişin... Bizim size uzaktan söyleyeceğimiz bir eski ikilinin biraz değiştirilmiştir:

Zevkine payan yoktur bu işin... Girişin yavrularım girişin...

«Akıl hastaları iş yerlerinde çalıştırılacak.» — Gazeteler —

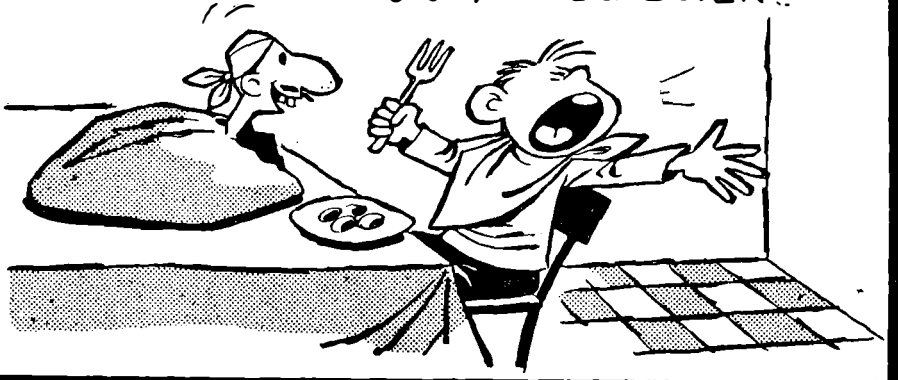

— Yooo doktor bey, ben dışardaki delillerle uğraşamam!

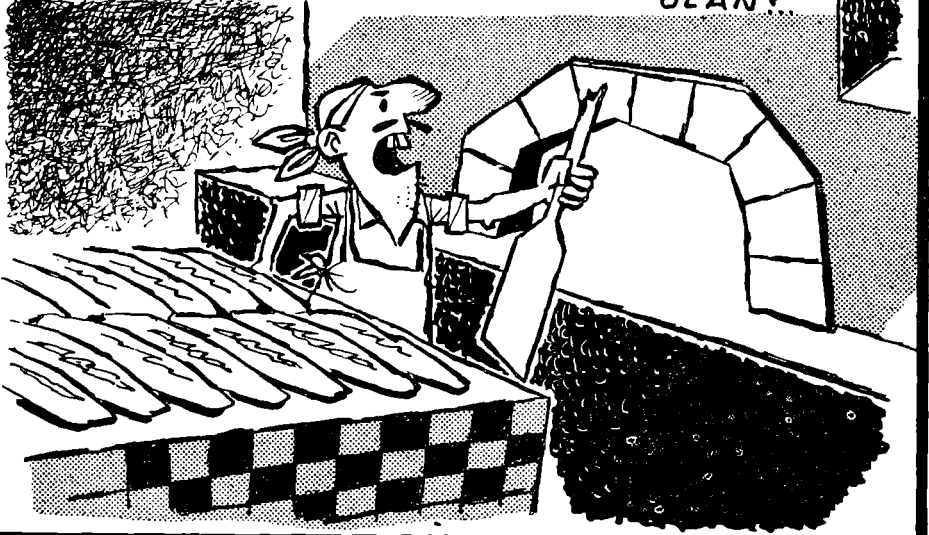
mim uykusu

HIFZISIHHA ENSTİTÜSÜ EK-
MEKLERDEN TAŞ, ÇİVİ, FARE,
TIRNAK ÇIKTIĞINI SÖYLEDİ .
(GAZETELER)

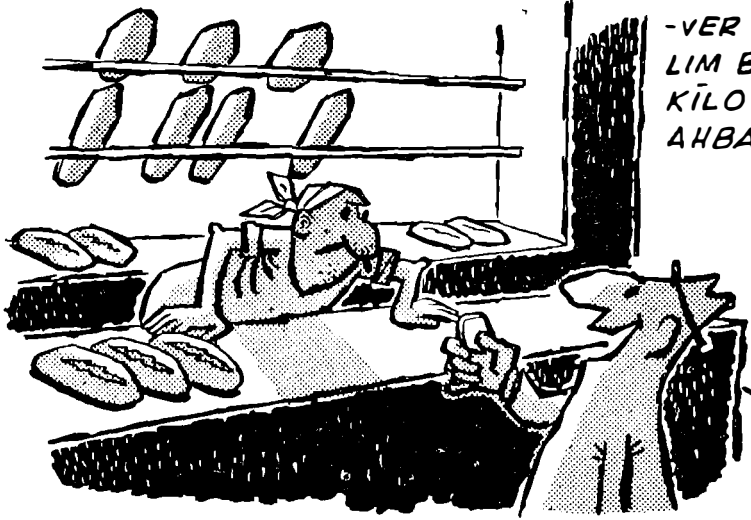
-BABA KOOOŞ.. BU SEFER DE FIRINCININ
KENDİSİ ÇIKTI EKMEKTEN!

-BU KÜREĞİN SAPINI HANGİ EKMEĞE KOYDUNUZ
ULAN?

-VER BAKA-
LIM BİR
KİLO ÇİVİ
AHBAP!

-BU APARTMANIMI DA EKMEKTEN
ÇIKANLARLA YAPTIRDIM!..

-YAHU, BU EKMEK DEĞİL, HAYVANAT BAĞÇESİ BE!..

DEK öyle çirkin sayılmazsa da, ufak tefek, gösterişsiz bir adamcağızdı. Kendini bildi bileli yakışıklı arkadaşlarının aşk serüvenlerini dinlemeğe, sevilme fırsatını bulamadığı için de sevmemeğe alışmıştı. Ama bir kadın, isterse çirkin olsun, karşısına çıkssa da «— Seni seviyorum!» dese, varını yoğunu vermekten çekinmiyecekti.

Yoktu. Her gün vapurda, trende, otobüste yığınla kadına rastlar, çoğu sefer sürtünürdü onlara ama, hiçbirini en küçük bir ilgi göstermez, şöyle bir bakar, sonra da bir daha bakmamak üzere gözlerini başka yönlere çevirirlerdi.

Kadın hasreti içindeydi. Sevmek istiyordu delicesine. Sevdığının uğruna canını verircesine, çıldırıcasına sevmek! İsterse kel, kör, topal... Çirkin, yaşlı olsun isterse. Sevsin. «— Canım» desin, «— Şekerim» desin, «— Seni seviyorum» desin!

O gün ikinci üstü parktan içeri girdi. Her zamanki gibi sonsuz bir «Kadın hasreti» içindeydi. Tenha parkta büyük ağaçlar, büyük ağaçların kimbilir nerelerindeki kuşların cıvıltısı...

Elleri pantolon ceplerinde, yürüyordu. Sona kadar gidecek, boş sıralardan birine oturacak, yalnızlığı, kimsesizliği, hiçbir zaman sevilmemişliğiyle başbaşa birkaç saat geçirecekti.

Birden bir kadın sesiyle ürperdi: — Beyim, aslan beyim!

Durdu, sesin sahibini arandı. Gördü: Çıplak ayaklarıyla yere bağdaş kurmuş, sırtını arkasındaki kestane ağacına dayamış, kara, kuru bir Çingene karısı.

— Gel, diyordu, falına bakayım!

Kara, kuruydu ama gençti. Kapkara kaşları, simsiyah gözleri vardı. Gözlerinin içi güliyordu. İçten bakıyordu çok, istekle bakıyordu.

İçindeki kadın hasreti şahlandı birden. Ne çıkardı? Çingene'ye insan değil miydi? Kadın değil miydi? «— Aslan beyim» diyordu, «gel» diyordu.

— Durma benden geri aslan beyim. Anlarım bakışından, arzuların beni!

Kadının sesi ürperticiydi, sıcaktı. Görünürlerde kimseler de yoktu. Olsa bile... kim tanıyacaktı onu? Hele kim ayıplıyacaktı? İsterse ayıplasınlar, «— Tuu... Çingene karısıyla!» desinler.

Gitti.

Kadın: — İstersen gidelim daha arkalara? dedi.

— Gidelim!

Parkın gerilerinde, duvar haline gelmiş sık fundalığın ardına geçtiler. Kuvvetli güneşin zerresi bile sızılmıyordu. Böcek çıtırdıları, kuş cıvıltılarından başka koyu bir sessizlik, koyu, nemli gölgelikte eriyordu.

Birbirlerinin sıcak soluklarını duyacak kadar yakın, karşılıklı oturdular. Adamın elini eline aldı kadın. El titriyordu, ateş gibi yanıyordu, kalbi sanki etinde atıyordu. Her şeyi anlıyan kadın eli sıkı. Adamın gözlerinde karaltılar uçuşmaya başladı, başı döndü. Damarlarındaki kan kurşun hızıyla dolaşmağa başladı.

— Yatar yüreciğinde aslanlar beyim. Lâkin gelmez elceğizinden hiçbir iş. İstersin söylemek çok şeyler, süleyemeyizsin. Var bir tutukluk yüreciğinde. Yapmışlar sana munafıklar büyü. Lâzım çözmek büyüylü aslan beyim!

Bakılarını yere yaydı:

— Kör olsun gözlü düşmanların. Bağışla adını aslanım!

Adam:

Büyük

Orhan Kemal

— Mustafa, dedi.

— Dinle beni şimdi Mustafa'm, at gönlüğüğünden kopanı baklalarım ki, olsun kör munafıkların gözü!

Yirmibeş kuruş çıkarıp attı:

— At yirmibeş daha Mustafam, korkma, etmezsin ziyan. Yapacağım sana bir efsun, bozulsun büyülerin, aksın ciğerleri ağızlarından büyücülerin, yapamasınlar sana ziyan Mustafa'm!

Adam yeni bir yirmibeşlik daha çıkarıp attı:

— Al bakalım..

Kadın:

— Dinle beni şimdi aslan Mustafa'm. Yaşatır seni yüreciğinde bir esmer. Var kara kaşları, kara gözleri. Yeni tanıştın onunla ama, sevdi seni yüreciği çok. İster sana açılmak, açılamaz. Tut esmerin elni Mustafa. Sıkı tut, daha sıkı!

Adam çarpan kalbiyle kadının elini daha sıkı tuttu.

Ama kadın:

— İki elinle, diye ardını getirdi. Utanma. Utanma Mustafa'm. Biliyorum gelir içinden, arzularsın bu esmeri, açılamazsın. Açıl, korkma. Yok yanımızda kimsecikler!

Adam sevinçten çıldıracaktı. İsterse kel, kör, topal, şaşı, sağır, dilsiz olsundu. Değildi. Ne dilsizdi, ne sağır, ne kör, ne de topal. Basbayağı bir kadındı. Biraz zayıf, bir az esmer ama, güzeldi. İstediklerinden, umduğundan çok güzeldi!

Kadının elini avuçları içine almış sıkıyordu. Sonra dudaklarına götürdü, öptü öptü...

— Demek içimden geçenleri biliyorsun?

— Helbeet!

— Demek sevdin beni?

— Birden düştü içime ateş!

— Bana Mustafa'm, de, Mustafa'cığım, de!

Kadın:

— Mustafa'm, dedi, Mustafa'cığım!

Uçuyordu. Kadını bileğinden tutmuştu, bırakmıyordu. Sonra pazarlığı kestiler ama, kadın bu işin alışkanı değildi. Evliydi anlattığına göre, vardı Memet adında bir çocuğu. Başkaları gibi yapmazdı kocasının üstüne kötülük ama, Mustafa'yı görünce düşmüştü içine bir ateş. Gözü görmüyordu dünyayı!

— Ben şimdi gideceğim hamama, yıkanacağım, bağlayacağım mor şarpanı başıma, boyıyacağım dudaklarımı hem de kaşlarımı. Giyineceğim temiz urbalarımı, geleceğim. Gideceğim seninle sinemaya!

Adam:

— Seni her zaman seveceğim, dedi. Benim sevgilim olacaksın. Senden başka hiçbir kadına bakmıyacağım!

— Ben de senin gibiyim Mustafa'm. Bakarsa başka erkeklere bu gözler, erisin aksın avuçlarıma!

— Çabuk gelecek misin?

— Geleceğim çabuk. Memetimin karnını doyurup geleceğim. Bekle beni burda. Yalnız, ayıptır söylemesi, hamam parası, bir de vereceksin ruj parası!

Adamın gözleri dünyayı görmüyordu. Çıkarıp beş lira verdi.

Kadın:

— Az be Mustafa'm, dedi.

Beş daha verdi, sonra da bir iki buçukluk.

— Atla bir dolmuşa git, çabuk gel. Burada bekliyeceğim seni!

Kadın uzun peykili mavi şalvarını savura savura uzaklaşmadan önce:

— Yarım saat, dedi. Pek pek bir!

Akşamın dokuzuna kadar bekledi. Öfkeli ama pişman değildi. Avuçlarında Çingene karısının esmer elleri, ellerinin ateşi, parktan çıktı. Kapıda durdu. Savuşup gidemiyordu. Belki de gece yarısına doğru gelirdi. Gelmiyecek olsa ne diye söz versindi? Sonra ne bilmişti içindikileri?

Yoksa bir aksilik mi olmuş da gelememişti? Kimbilir, belki de çocuğunun başından bir kaza geçmişti... Bir yerden düşüp, bir yerlerini kırmış olamaz mıydı?

Aklına yattı. Sokakta oynarken belki de bir dolmuşun altında kalmıştı?

Birden bir arkadaşı:

— Hayrola, ne bekliyorsun? dedi.. Kendine geldi.

Suçüstünde yakalanmışçasına, tadsız tadsız güldü:

— Hiç.

— Bir manazaran mı var yoksa?

Başkaları gibi bir «Manzarası olmak» ne güzel şeydi!

— Eh işte, dedi.

— Dalga mı?

— Eh işte dedim ya!

— Yani güzel mi oğlum?

— Fena değil.

— Çok bekliyecek misin?

Kafasından Memet geçti. Taksi altında kalmış, belki de kolu kırılmıştı.

— Her zaman böyle bekletmezdi, dedi.

Arkadaşı çekilip gittikten sonra az daha bekledi. Çocuğunun kolu kırılan her anne gibi, o da gelemeydi elbette. İçini çekti. «— Zavallı!» dedi. «— Kimbilir nasıl ağlıyordur!»

Arka sokaktan otobüs homurtuları geliyordu.

Orhan Kemal

— Heey, git başka yerde horla!

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Demokrasi... Demokrasi...

Bir kitap vardı. Film de çıkarılmıştı kitaptan: «Oğlum... Oğlum» du adı... Yoklukta yetişmiş bir baba, aynı yokluğu çekmesin diye halefini nasıl şımarttığını, «oğlum oğlum» demekten, oğlanı ipe götürdüğünü pek acı anlatırdı bu kitap...

Her üzerine düştüğünü nelere, nerelere sürüklemeyi ki insanlığı?.. Felsefeye sapmadım, ucuzun ucuz felsefeye, size bir hikâye anlatacağım... Naaapalım, çaresizlik insana hikâye anlatırıyor işte!..

«Demokrasi demokrasi» diye yır-tımp dırdındığımızı gördükçe, hep «oğlum oğlum» adlı eseri hatırlarım... Belki kelime iki kere tekrarlanıyor da ondan, başka neden olacak?...

Geçen gün bu demokrasi hakkında, içimde ne kalmışsa, işte onda buruk bir tat bırakan bir hikâye dinledim. İkinci kulaktan.

Vaka bir dostumla bir Amerikalı arasında geçmiş.

Amerikalı demiş ki:

— «Ben bir memlekette demokrasi var mı (vaaa), yok mu (yooook) nasıl anlarım, bilir misiniz?»

— «?...»

— «İlk mektep kitaplarını karıştırırım. Eğer yaşayan idarecilerin ilk mektep kitaplarında resmi yoksa...»

Vallahi ilk mektep kitaplarını karıştırmıyalı çok oldu. Siz hiç karıştırdınız mı?.. Karıştırmadıysa, karıştırmayın yine, şu Amerika'ya inat!

Buruşuk kâğıt!

Bir haber müessesesinde zarif bir hanım çalışmış, bundan yirmi yıl önce: Zarif bir hanım, ince bir hanım...

Yalnız bir âdeti varmış bu zarif hanımın: Eğer şu küstah saat, beşi aşıyorsa, gelen telgrafları, küskün aşkın aşk mektubu buruşturduğu gibi, buruşturup çöp sepetine atmak!

İkinci Dünya Harbi de ateşini püskürüyormuş o sıralarda...

Bir gün, gene bir kokteyle geç kalmışmış zarif hanımcağız. Kokteyl, malûm-u âliniz, o kadar hafife almayın kokteylleri, insan orda bir «temsil vazifesi» yapmağa gidiyor... Gene son dakikada bir haber gelmiş. Bakmadan, buruşturup çöp sepetine atmış, dudakları boyanmış, saçını tamponlamış, kirpiğini oklaştırmış, burnunu pudralamış, ve çıkmış Haber Müessesesinin kapısından arkasına bakmadan, temsil ödevini görmek için... Eğer baksaydı şunu görürdü zarif hanım: Bir arkadaşının (erkek tabii, kadın böyle densizlik yapar mı hiç?) Çöp sepetindeki buruşukluğu alıp göz gezdirince, küçük dilini yuttuğunu!

Haber şuydu:

«JAPONYA AMERİKA'YA HARP İLÂN ETTİ!»

İlahi Japonya!.. Elçilikteki kokteylin sonunu bekleyemez miydi?

5—6 sene evvel:

Bir haberci... Hariçten bize haberler yolluyor, kırpık kırpık... İngiltere'de o sırada hindi vebası var... Hindinin İngilizvari adı sanı maalesef Turkey... Bizim İngilizvari adımız sanımız da Turkey...

Hali vakti devlet yordamıyla yerinde haberci, bakıyor ki bütün gazetelerde bir «Turkey»dir gidiyor. Şöyle düşünüyor herhalde, «ben İngilizlere memleketimi tanıttım!»

Kendi dehâsından emin kişi başka ne düşünsün?..

O gün makas makas «Turkey» kırpıp üstüste koyuyor gazetelerden.

Halbuki gazetelerin Turkey Turkey diye yolundukları hindiymiş, ve onun üstüne çöken Hindi vebasıymış. Bizim ne çöküntümüzden, bahsedermiş gazeteler, ne kalkınmamızdan! Haberci ne şekilde «talif» edilmiş bilemeyiz. Şüphesiz talif edilmişti. İnsan çünkü, hatârun bile yapacaksa büyüğünü yapmalı, değil mi efem?..

Hüdaî şamar...

Ratip Tahir Burak, bütün şövalresk ve hafiften don kişotesk silüetiyle dikildi.

Yeldeğirmeni kanadına benzeyen koluyla bir «çarpma» hareketi yaptı. Ve... Bir milletvekilinin ytlüne «hüdaî» bir şamar indi. Hüda, şamara hedefini buldurmuştu, başka bir yanağa tasarlanmıştı çünkü!..

Yirmi dakika el oynadı kol oynadı, kol oynadı el oynadı. Yirmi dakikalık «raundu» başkan kâfi görmüş olacak ki, yirminci dakikanın sonunda «yeter» dedi, ve celseyi tatil etti... Meclis muharebesinde, sille tokat bakımından C.H.P. ile A.P. berabere kaldı.

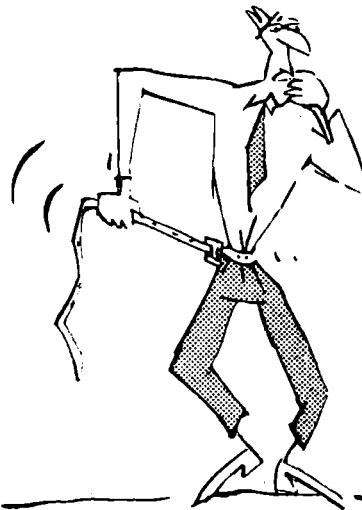
Gazeteler tamını tümünü yazmadı bu işin.

Hazin tam tüm şu: Oylamağa katılmağa gelen, hasta bir milletvekili için, bir başka milletvekili: «leşler» de gelsin bari demişti, içi sızlamadan... İçi varsa eğer!

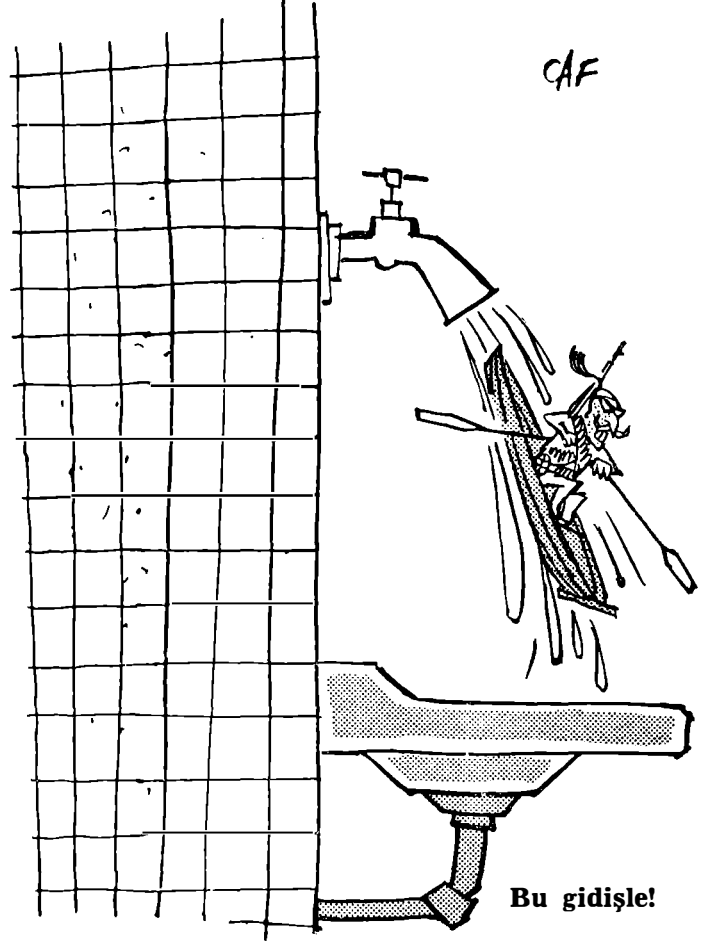
İşte o zaman, Ratip Tahir Burak, bütün şövalresk ve hafiften don kişotesk silüetini yerinden oynattı ve yel değirmenine benzeyen kolu, hüdaî bir şamar aşketti, tasarlanmayan bir yüze...

Ve yirmi dakika, el oynadı kol oynadı, kol oynadı el oynadı, AP ile CHP birbirinden ayrılmaz bir küme oldu...

Seyircilerin çoğu kalpleri küt küt atarak İnönü'ye bakıyorlardı «Savaş» esnasında. İstifi hiç bozulmamıştı onun... O kadarek için seksen senelik bir istif bozulur muydu ki?... İler zamankinden daha kendine dönük, karanlık karanlık bakıyordu. Sakin sakın bakıyordu. Hâkim hâkim bakıyordu... E hâkimiyet iyi şey... ve... kayıtsız şart-sız... milletindir, biliyoruz!

Vatandaş — Ben kemer sıkayım, sen yumruk sık.. Maşallah sayın vekilim!

Bu gidişle!

Averof, Larus, Grek!

Bilmem bugünkü Larus'ta (sözlük) nasıl.. Fakat birkaç sene önce, Grek (şu bizim Yunan dediğimiz) kelimenin karşısında, bir milleti ifadeden başka, bir de şu karşılıklar vardı: Hilebaz, sahtekâr!..

Meşhur Yunan zenginlerinden Averoff (adında zırhlı da vardır hanı) bu «kenar» mânaları sildirmek için, Fransız bilginlerine ne kadar para vâdetmiş bilseniz! Onlar da hem almamışlar, hem de kenar mânalardan vazgeçmemişler... Bunu hatırladım da, kafamda «tarihler» döndü...

İnatçı milletiz biz... İcat işe yaramadığında!..

«Rum» kelimesini icad etmişiz, Romen'den gelme... Ama Romen'de, Hırvatı da vardı, Sırbı da vardı... Grek'i de vardı... İtalyanı da vardı...

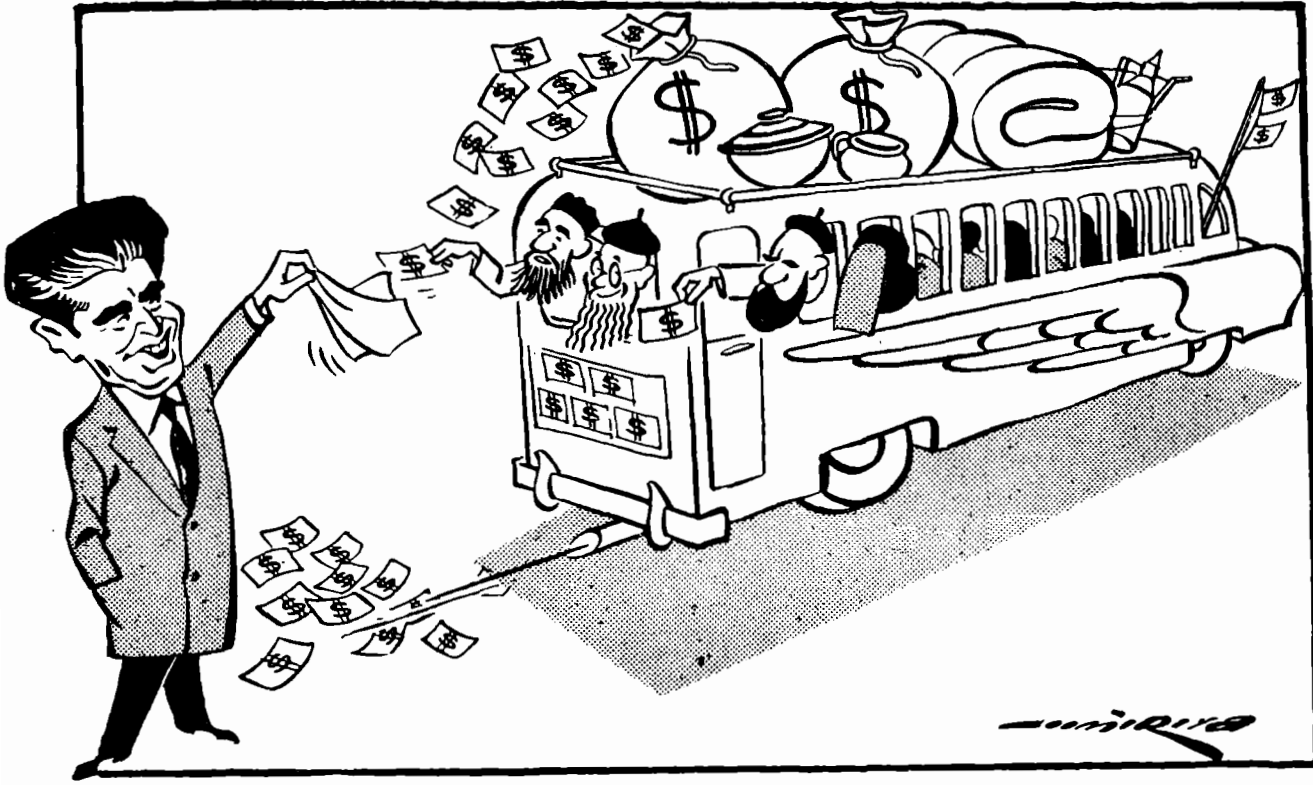
Ondan sonra «Yunan» kelimesi icad etmişiz!.. O da İlyonya'dan olacak...

Elâlem, bir «kenar» mânayı sildirmek için, milyonlar vermeğe hazırken, bizler bedavadan kelime icatlayıp ortaya çıkarmışız...

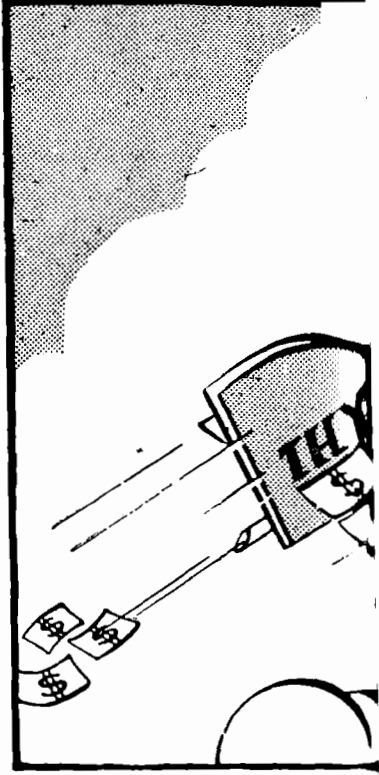
Halbuki ne Rum vardır, ne Yunan.. Grek vardır Grek! Larus'taki mânasının tümüyle Grek!.. Değil mi Bay Makarios?..

Mecliste yumruklu hâdiselerden sonra:

Ferit Melen — Haydi Allah selâmet versin... Bizi duadan unutmayın!..

Takdir!

TRAFİK lâmbası kırmızı yandığı halde arabasını durdutan genç ve yakışıklı film artistlerimizden O...nun karşısına hemen trafik polisi dikildi, arabasını kenara çekti.

Film artisti O... yan pencereyi açınca trafik memuru:
— Ehliyetinizi göstermeye lüzum yok. Bay O.. Siz benim takdir ettiğim film sanatkarlarının başında gelirsiniz.

Film artisti sırtı:

— İltifatınıza teşekkür ederim.

Trafik memuru:

— Eve gidince karuna sizi gördüğümü anlatacağım, buna çok sevinecek!

Artist tasdik etti:

— Şüphesiz efendim.

Yol açılmıştı, trafik memuru, hareket etmeye hazırlanan artiste:

— Fakat hanımın bu sevinci çok sürmeyecek, çünkü ona size ne kadar ceza yazdığımı da anlatacağım!. Dedi.

Borç!

Uşak efendisinin önünde ezilip büzülerek:

— Efendim, dedi, biliyosunuz, üç aydır aylığımı vermediniz. Bugün bunun bir kısmını vermeniz mümkün mü acaba? Borçlarım var da, beyefendi... Alacaklılar çok sıkıştırıyor!

Bey birden parladı:

— Sen ne utanmaz adam-sın be?... Yani, senin borçla-rını ben mi ödeyeceğim?..

©

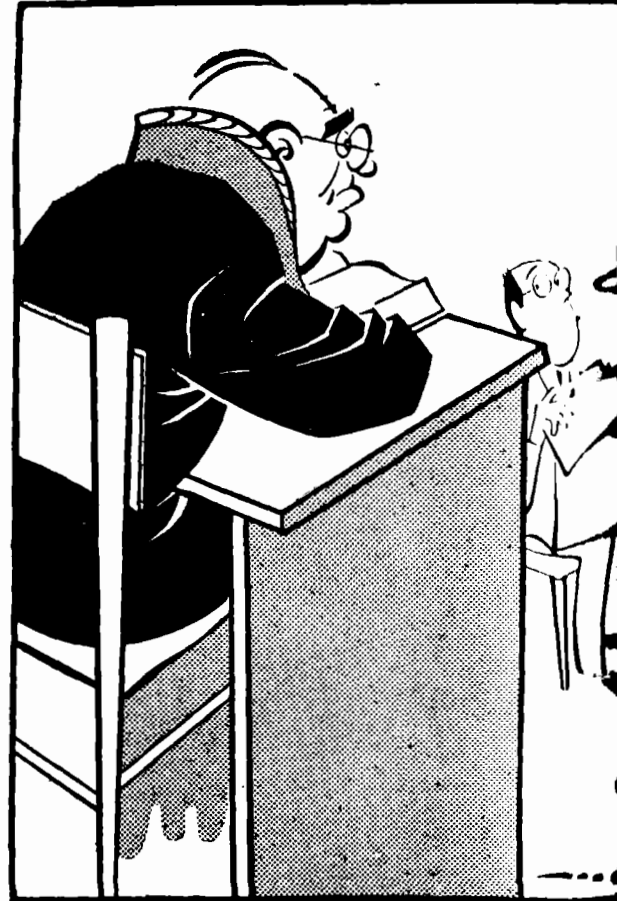
ZİYAL

— Kuş

Sevdiğim, sen bana hor baksan bile
Ben sana bağıyım elden ziyade;
Aşkımı söz edip düşürdün dile,
Yandım da toz oldum külden ziyade!

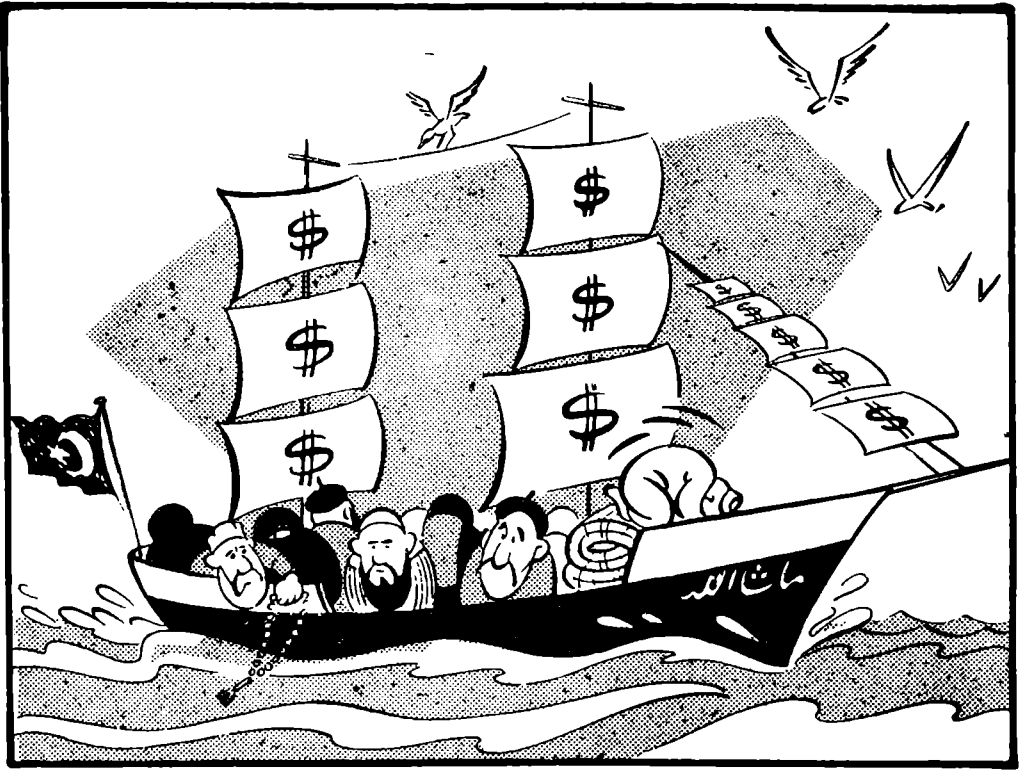
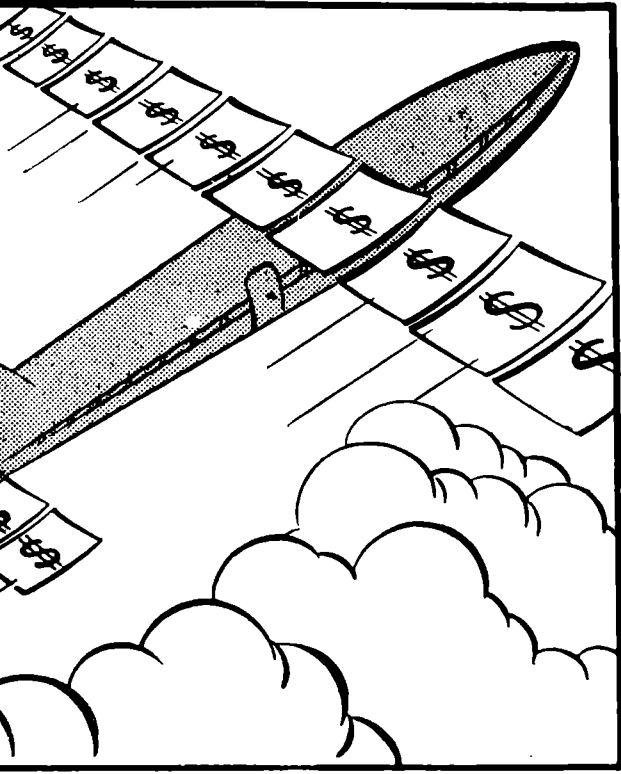
Sevdiğim, daima dikkat et, aman:
Trafik yüzünden hâlmiz duman,
Azrail misali geliyor yaman,
Sırat köprüsüdür yoldan ziyade!

«Birçok mağazalarda tenzilâtlı satışlar yapılıyor.» — Gazeteler —

— Doğru mu, kocanızı aldattı?
— Evet hâkim bey... Ama o

Yazısız

E caoğlan gibi —
diğim, şaşırdım, yoktur durağım,
çamur deryası hep solum, sağım:
dolmuş çukura battı ayağım:
gömüldüm belden ziyade!

adım AKALIN, bahtım karadır,
hâl, içirimde sonsuz yaradır,
mırlım hep attığım zaradır:
de, kırılmış puldan ziyade!
Hamdi Akalın

Tedbir!

Bir toplantıda, bayan S. açık saçık olduğu kadar soğuk bir fıkra anlatmıştı. Orada bulunanlardan eski bir diplomattan başka hiç birisinin dudaklarında en ufak bir gülümseme belirmemişti.

Toplantıdan sonra bir arkadaşısı diplomata sordu:

— Bayan S. nin fıkrası çok mu hoşunuza gitti?

Diplomat lâfını kesti:

— Hayır, bir daha anlatmaya kalkışmasın diye güldüm!

Mucize!

KASABANIN erkekleri, ellerinde tüfekler, köpekleri ağır ağır takip ediyorlardı. Birden, bir keklük sürüsü havalandı, hepsi silâhlara sarıldılar!...

Gaspar da sürünün en sonundakini gözüne kestirmişti, parmağını tetiğe götürdüğü sırada, keklük tam önüne düştü!...

Gaspar şaşırdı kaldı. Hemen ertesi gün kiliseye gitti, papaza olup biteni anlattı. Papaz uzun müddet düşündü, taşındı, sonra: — Oğlum! Bu bir mucize! dedi. İzah etmeğe kudretim yetmez!...

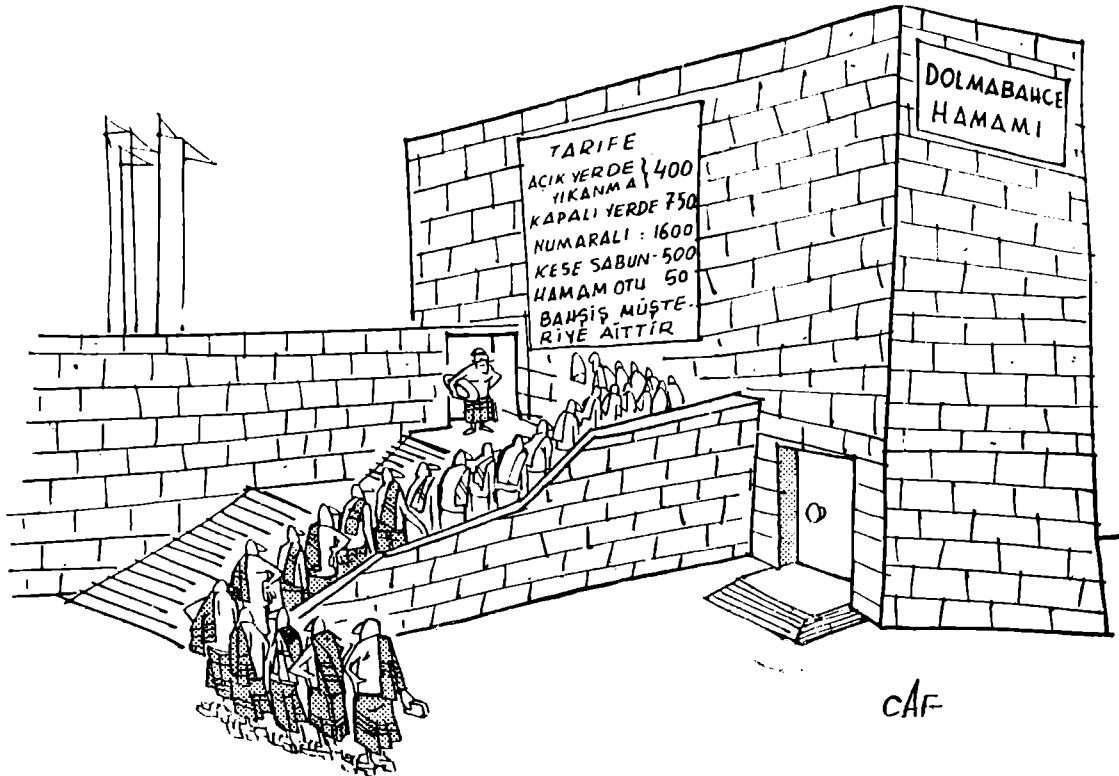
Aradan birkaç ay geçti, ve Gaspar evlendi; Tam yedi ay sonra, papazı görmeğe gitti: Karısının vaktinde doğum yapıp, topaç gibi bir oğlan dünyaya getirdiğini anlattı. Müşkül vaziyette kalan papaz, av meselesini hatırladı:

— Oğlum, dedi, Tanrı senden mucizelerini esirgemiyor! Bu da onlardan biri!... Başka türlü izah edemiyceğim!...

Bunun üzerine Gaspar:

— Azız, Peder, dedi, artık bunun mucizelik tarafı kalmadı!... Benden daha atık davranan biri var!...

«Dolmabahçe'de taşkınlık yapan seyircilere su sıkılacak.» — Gazeteler —

anınız?
«bir nisan»dı!..

Yazısız

Dünden BUGÜNE

DERLEYEN: Kudret Sinan

Edebiyatta Mizah

Bir vezir ve şairler

Onaltıncı yüz yıl sonlarında yaşamış olan Sinan Paşa, oldukça değerli devlet adamlarından biri idi. Kanuni Sultan Süleyman zamanından başlayarak İkinci Selim ve Üçüncü Murat devirlerinde de önemli sayılacak mevkilerde bulunmuştu.

Bazı batılı tarihçilerin Roma'lı (Maryüs'e) benzettikleri Sinan Paşa, Maryüs gibi, iki yönü de bulunan bir kişiydi. Ömrünün ilk yarısını çok dürüst geçirmiş, ikinci yarısında adı epeyi gölgelenmişti. Birinci defa sadrazam olduğu zaman, oturduğu divanın baş tarafına:

«Tanrı, rüşvet alana da rüşvet verene de lânet etsin!»

Anlamında arapça bir levha astırmış, ama ikinci sadrazamlığında bu levhayı ortadan yok etmişti. Bazı yakın dostları:

«— Yahu Paşa, şu senin levha ne oldu?»

Diye takıldıkları vakit, bunlara doğrudan doğruya cevap vermez, mahcup ve mânâlı bir tebessümle:

«— Ah zamane!..»

Sözleriyle işi geçiştirirdi.

Sinan Paşa, Şairleri hiç sevmeydi. Onları «Lâf Ebeleri» olarak vasıflandırır. Bu yüzden zamanının bütün şairleri kendisini hicvederler, o da, üşenmeden, saçma sapan mısralarla onlara karşılık vermeğe çalışır ve «Ama efendim, sizinkiler pek bir şeye benzememiş.» diyen dostlarına:

«— Adam sen de, maksat küfür etmek değil mi? Onlar da ediyor, ben de ediyorum.» cevabını verirdi.

Sinan Paşa, ihtiyarlık yıllarında Çarşıkapı dolaylarında kendisi için bir türbe hazırlanmıştı. Aksilik bu ya, türbenin bütün çevresinde şairler gömülü idi. Şairler, bu konuyu da bir hiciv vesilesi yapmışlar, fakat paşa, bunlara karşılık:

«— Geveze herifler, diye haber yollanmış. Türbemi mahsus aranız yaptırdım, size öbür tarafta da rahat vermeyeceğim..»

Nihayet, günü gelmiş, ihtiyar Sinan Paşa vefat etmişti. Sağlığında yaptırdığı türbeye gömüldü. Ama ölümünden birkaç gün sonra Çarşıkapı semtinde büyük bir yangın çıktı. Ortalıkı kasıp kavurdu, pek çok binalar, dükkânlar, mal, mülk yanıp kül oldu. Bu arada türbeler, mezarlar ve tabiatıyla onların arasında sadrazamın yeni gömüldüğü türbesi de bulunuyordu.

Sağlığında kendisi ile bir türlü bağdaşmamış olan şairler, bu olay üzerine, ölümünden sonra da ona takılmağa devam ettiler:

«— Şu Tanrı'nın işine bak, dediler. Biz, paşanın cehennemlik olduğunu, öbür tarafta çatır çatır yanacağını tahmin ediyorduk ama, alevlerinin bu kadar çok olacağını ve taa bu tarafa kadar geleceğini doğrusu düşünememiştik!»

- Beni isteyen iki apartmanı olması iyi.. ama bir defa göreyim de öyle karar vereyim..
- Nesini göreceksin kızım, uzun boylu, aslan gibi delikanlı.
- Hayır, delikanlının değil, apartmanların boyunu posunu göreyim!..

İkinci Abdülhamid devrinin değerli idarecilerinden Sırrı Paşa, aynı zamanda, eski şiirin devamını izliyen şairlerdendi. Edebiyat ve tasavvufu ilgili eserlerinden başka «Mektubat-ı Sırrı Paşa» adlı, şiir ve nesirlerini içinde bulunduran, bir kitabı vardır.

Sırrı Paşa, eskilerin (İnşâ) dedikleri nesir üslûbuna çok düşkün olduğu için, valilikleri sırasında, kendi imzasını taşıyan bütün yazıları inceden inceye tetkik eder; önüne imza için konan bir yazıyı, mutlaka, tashihten geçirirdi. Mektupçulardan en küçük kâtiplere kadar hiç kimse, onun bu düzeltme merakından sıyrılamazdı. Çok sevilen bir âmir olduğu halde, bu titizliği, emrindeki herkesi, aşırı derecede, yıldırıp usandırırdı.

Sırrı Paşa, Ankara valisi iken, bir gün vilâyet tahrirat kâtipliğine Hilmi Bey adında bir genç tayin edildi. Hilmi Bey, bir süre İstanbul gazetelerinde çalışmıştı; bu sebepten ötürü kendisini «Erbabı Kalem»den sayıyordu. Arkadaşları kendisine, Sırrı Paşa'nın bu yazı düzeltme hastalığını söyledikleri zaman, şöyle biraz kasıldı:

«— Herhalde o bize göre değil!..» diyerek, kendine olan güvenini belirtti. Belirtti ama, haftasına kalmadan ayakları su-

Tarihte Mizah

Düzeltilme

ya erdi. Özene bezene ve tam bir güvenle huzura götürdüğü yazılara Sırrı Paşa, şöyle bir göz ucuyla bakıyor, sonra hemen meşhur kırmızı kalemine davranarak:

«— Bak evlâd; şurası olmamış, böyle olacaktı. Burası da muvafık düşmemiş, şöyle demeliyiz. Sonra şu ibarede zaafî telif var, bunu da şu suretle değiştirelim..»

Yollu nasihatlarla kâğıdı çeteleye çeviriyor; zavallı Hilmi Bey'in içine kan akıtıyordu. Paşanın kendisini kısa zamanda çok sevdiğini gören Hilmi Bey, kendisi de paşayı çok seviyordu ama, ah şu hastalık halindeki düzeltme sevdası olmasaydı.. Arkadaşları:

«— Gördün mü Hilmi Bey; diyorlardı. Biz sana dememiş mi idik? Senin yazılar da Valinin kırmızı kaleminin hismünden kurtulamadı!..»

Fakat Hilmi Bey de inatçıydı. Arkadaşlarının bu takılmaları uzayınca, bir gün:

«— Peki o halde; dedi. Bu sefer öyle bir yazı yazıp paşaya götüreceğim ki; değil çeteleye döndürmek, bir kelimesine, hatâ bir harfine bile dokunamayacak. Benimle bu konuda bir ziyafetine bahse girer misiniz?»

Bahse girdiler. Hilmi Bey, odasına çekildi. Masasına geçip hemen oracıkta bir kâğıda dört beş satır bir şeyler yazıp kâğıdı kaptağı gibi, öntünü ilikliyerek, soluğu Sırrı Paşa'nın odasında aldı. Yazıyı Valinin masası üzerine koydu. Sırrı Paşa, yazı düzeltmeğe o kadar alışkındı ki, daha kâğıda bakmadan kırmızı kalemine davranıp tashihe hazırlanınca; Hilmi Bey telaşla atıldı:

«— Affınıza sığınarak arzede-yim ki, bu yazının bir kelimesini, bir harfini bile düzeltemezsiniz Paşa Hazretleri; dedi. Bu yazıyı değil zatiâliniz, bin iki yüz şu kadar senedir gelmiş geçmiş en büyük âlimler bile değiştirememişlerdir; öntünüzdeki yazı (Fatîha sûresi)dır.»

Kalem elinden bırakan Sırrı Paşa, kahkahalarla güllerken, Hilmi Bey, meşhur kırmızı kalemin ucunun bile dokunamadığı tertemiz kâğıdı alarak dışarıda merakla bekleyen arkadaşlarına götürdü. Bahsi de bal gibi kazandı.

Tapınılacak KADIN

MADY'nın mesleği öpücük ticareti idi: fakat ben meteliğe kurşun atıyordum. Bu yüzden onu, lüks vitrinlerin önünde duran ve patronun çıkıp onlardan bakma ücreti almasından korkan fakirler gibi, uzaktan seyreliyordum.

Bu olay Paris'te bir evde geçti. Evin birinci katında ben, ikinci katında Mady oturuyordu. Üstünde «Family Hotel: Aile Oteli» yazan bu bina birçok küçük odalara ayrılmıştı, fakat müşteriler bütçelerine uygun değil de, ancak tesadüfen boş kalan odaları seçebiliyorlardı.

Ben oraya gittiğimde Mady Family Hotelin ikinci katına bir seneden beri yerleşmiş bulunuyordu. İlk defa birbirimize merdivende rastladık; Sade ve çok sevimli idi. O merdivenlerden aşağıya âdeta kayar gibi inerken, ancak göğün meleklerinin bu kadar zarif olabile-

Bu lafları «Bugün perşembe» der gibi lâkayt bir tavırla söylemişti.

Başımın içi yanıyordu. Birinci kata varınca, kapımın önünde durdum.

Mady — Odanız bu mu? diye sordu. Ne tuhaf, tam altımda otuyorsunuz.

Sonra elimden mumu kaptı ve «Cennete» çıkan merdivenlerde kayboldu!

Bir türlü uyuyamıyordum. Pansiyonun duvarları sigara kâğıdı kadar ince olduğundan bitişik odalardaki bütün gürültüleri duyuyordum. Üstelik tepemde Mady vardı, artık deli gibi sevdiğim Mady'nin soyunurken yaptığı gürültüleri duyabiliyordum. Sabaha kadar, yatağımın, yukarıda yatan benim gibi yalnız ve aşka susamış o şahane varlığından ince bir sıvayla ay-

ceklerini düşünmekten kendimi alamadım. Mady'nin holdeki kapıyı kuvvetle kapaması, pansiyonun duvarlarının sarsılmasına ve tavan-
dan kireç tozu yağmasına sebep oldu.

Sonra posta kutusuna yaklaştım, hayretle bana hiçbir mektup gelmediğini gördüm. Bana mektup gelmemesi alıştığım bir hâdise olduğu halde, nedense o gün, beni şaşırttı ve üzdü. Herhalde bunun bir sebebi kendimi terk edilmiş hissetmem, diğeri de postadan yüzbin franklık bir havale çıktığı takdirde derhal Mady'yi satın almaya karar verdiğimden idi. O yüzbin franka o kadar ihtiyacım vardı ki mal sahibinin kızına sordum:

— Matmazel Blanche, kimse benim için para getirdi mi?

Tabii cevap «hayır» oldu. O anda kendimi o kadar suçlu hissettim ki, kapıyı Mady'nin çarptığından daha fazla çarparak dışarı çıktım.

O gün her şeye rağmen talihli olduğumu kabul etmem şart, çünkü akşama Mady'e yine rastladım. Saat onbire doğru otele döndüm ve sabah gelmeyen havaleyi aramak için posta kutusuna yöneldim, burada hiçbir şey göremediğimden, anahtarımı alıp odama gitmeğe hazırlandığım anda, dış kapının açıldığını hissettim ve camlı kapının arkasından Mady'nin silüetini gördüm. Bir prenses ihtişamıyla anahtarını alarak, mum aramaya koyuldu. Sinirli bir tavırla:

— Maşallah, dedi, akşam bütün mumu bitir, şimdi de...

— Müsaade ederseniz - diyerek lâfa karıştı - benim mumu size verebilirim. Bana odama varuncaya kadar yarıyor, sonra elektriği ya-
kıyorum.

— Teşekkür ederim, çok nazıksınız.

rıldığını düşündükçe fenalaşarak tavana seyrettim!

Neden sonra seslerin kesilmesinden Mady'nin uyumuş olduğunu anladım. Hayalim, en ufak bir gürültü yapmadan uçuyordu... Ve bir noktaya gelince delice bir karara vardım: Odasına girecektim! Ne olabilirdi ki? Beni tokatlayıp, kovar mıydı? Ne delilik! Bir hırsız dikkatiyle üstüme bir şeyler giyip ikinci kata çıkmaya hazırlandım.

Gürültü bir tarafa, Mady'nin odasına kazasız belâsız vardım. Anah-tar deliğinden baktım, içerisi karanlık. Şimdi bile saygı gösterdiğim cesaretle, tokmağı çevirdim. Kapı açılmadı. Acaba kilitli mi idi? Acaba kapıyı vursaydım fızlı ılerli gümüş olmaz mıydım? Her zamankinden daha kötülsen yatağıma döndüm.

Allahtan ki biraz sonra uyuya kalmışım. Rüyamda zelzele olduğunu ve Mady'nin yatağıyla beraber üzerime düştüğünü gördüm.

Her geçen gün ona daha fazla âşık oluyor ve onunla her karşılaşışmada kendimi biraz daha bedbaht hissediyordum. Mady benim için erişilmez bir varlık haline gelmişti.

Ve maalesef, namus yüzünden değil, fakat fiat yüzünden bana müsait davranacağını ummak aptallık olurdu. Hiç kimse iş hususunda pazarlık yaparken onun kadar soğukkanlı olmazdı. Karşımdakine: «Benim bir şapka dükkânım var» der gibi: «Benim bir öpücük dükkânım var» derdi!

Ona kur yapmaya kalkıştığım zamanlar, harika mavi gözlerini açarak bana:

«— Bırakın Allah aşkına. Niye aptal yerine geçmek istiyorsunuz? Meteliğiniz yok... Bir kuyumcuya girip bir pırlanta yüzük için pazar-

lık yapamıyacağınızdan eminim!» derdi.

Ben de: «Sizi düşünmek, artık beni mezara götürecektir. Ne kaybedersiniz beni biraz sevebilirsiniz...» diyerek cevap verirdim.

Bir kere de gayet soğuk bir tarzda: «Siz delirdiniz mi? Niçin sizi sevecektim? Sizde sevicek ne bulabilirim? Boş zamanlarımda arkadaşlığınız hoşuma gidiyor, ikram ettiğiniz şarap veya Whisky'yi memnuniyetle kabul ediyorum... Sizinle konuşmaktan zevk duyuyorum, konuşma sırasında siz beni rahat rahat seyreliyor ve hattâ arada sırada elimi bile tutuyorsunuz.. İstedikleriniz daha fazla ne olabilir? Sizinle kaldığım halde hiçbir menfa-atım olmadığını düşünürseniz, benim ne kadar iyi bir kız olduğumu kabul etmeniz gerekir» diye cevaplandırmıştı. Gülmüş bir üstünlük edasıyla...

— Hakkınız var, sizden daha fazla ne isteyebilirim?.. diye karşılık verdim. Sonra da şapkamı gözlerime kadar indirerek uzaklaştım.

Bu gibi hâdiseler haftada en az iki defa tekrerrür ediyordu.

Bir akşam daima gittiğim lokantanın bir masasında otururken oradan geçen Mady beni gördü ve yanına geldi.

Bardağımdaki whisky'yi yudumlayarak - Sıkıntidan patlıyorum - diye söylendi.

Cevap vermedim, fakat kalbim, biraz yersiz ama daima imkân dahilî ümitlerle çarpıyordu... Beklenen saatin geldiğine cebimdeki otuz franka bahse girebilirdim. Bir şeyler söylemiş olmak için: «Eh, artık ben eve gidiyorum» diye mırıldandım. Mady: «Beraber gidelim, dedi, nasıl olsa yapacak bir şeyim yok!»

Yolda birdenbire: «Mady, dedim, bir altın liram var!» Kızardığımı hissettim. Mady bana bakarak gül-meye başladı: «Kafanızda kontak var sizin, bir altın lirayı paradan mı sayıyorsunuz?»

— Evet. Bilhassa parası olmayan biri için!

— Beş veya altı tane olsaydı düşünürdüm...

İçin için ağlayarak: «Altın rüyalar diye söylendim... Bende bir tane var, eğer onu istiyorsan, yarınki yemeğimi atlatmak bahasına olsa da sana veririm!..»

Bunu söylerken onu çalınmış bir mal gibi odama sürüklüyordum! «Vallahi, billâhi hayatımda böyle bir şeyle ilk defa karşılaşıyorum» diye homurdandı...

Son öpücükten sonra, o kadar hârelele uzattığım altın liradan ertesi günün yemeğine yetebilecek kadar birkaç kuruş vereceğini ümit ederek onu kapıya kadar geçirdim. Nerede o günler!

Sevgiyle: «Seri ne zaman tekrar göreceğim?» diye sordu. Ben de: «Mady, yavrucuğum, bana kalsa yarın!..» dedim. «Hemen yarın!»

— Hayır hayır, diye cevap verdi, senin için imkânsız olduğunu biliyorum...

— Maalesef!

— Ne zaman paran gelecek?

— Gelecek ayın ya ikisinde, ya üçünde...

— Öyleyse ya iki veya üçünde yine görüşürüz. O zaman üç tane vereceksin, değil mi?

Çünkü... ben bu tek altından utanıyorum... İnanılmaz şey yaptım.. Sanki hakikaten sana âşık olmuş gibiyim!

Bunu söyledikten sonra, masamın üstündeki henüz açılmış sigara paketimi ve yarım whisky şişemi alarak, tapınılacak kadın Mady ikinci kata çıktı!

J. Heltaydan çeviren:
Fusun Yener

Yazısız

BİR MİRASÇI BİR ARANIYOR!

**AZİZ
NESİN**

— 13 —

— Ben de sabahtan beri telefon ediyorum, geleceğiz, diyorlar, hâlâ gelmediler.

Betül telefonu kapattı. Ben bu sefer bir daha Ahlak Zabıtasına telefon ettim.

— Beyefendi neden hâlâ gelmiyorsunuz? diye sordum.

Telefondaki adam,

— Nereye Hanımefendi? diye sordu.

— Nereye olacak, randevu evine... Demin size adresi verdim ya...

— Adresi lütfen bir daha tekrarlar mısınız?

— Yazın da unutulmasın...

Adresi verdim. Telefondaki adam,

— Şimdi acele işim var, gece gelsem olmaz mı dedi.

— Gece olmaz, benim de işim var... dedim, küt diye telefonu kapattım.

Benim durumumu düşün! Yabancı bir adamla bir yataktayım. Evet herifle aramızda mesafe var ama, olsun..

Adam,

— Göreceksiniz, dedi, hiç merak etmeyin. Kocanız ikimizi bir yatağa yakaladıktan sonra siz affedecek. Kocanıza «Aramızda hiçbir şey yoktu!» diye yemin edeceksiniz. Yalan mı yani? İşte aramızda hiçbir şey yok: Siz de çıplaksınız, ben de... Aramızda iççamaşırı bile yok...

Boyuna gülüp duran adamı,

— İleri git! diye ittim.

— Üşüyorum! dedi.

— Öteye git canım...

— Ben gidiyorum, siz boyuna yaklaşıyorsunuz, karyoladan düşeceğim... demez mi?

Açtım ağzımı herife..

Adam en sonunda,

— Affedersiniz, dedi, biz bu raya iş için geldik, siz benimle sahici karı-kocaymış gibi kavgaya ediyorsunuz.

Ağlamağa başladım. Adam, saçlarımı okşiyarak,

— Ağlamayın rica ederim, diye yalvarmaya başladı.

— Çek elini, ben namuslu bir kadınam. Canım isteyince ağlarım... Kocam bile karışamaz... diye bağırdım.

Adam,

— Sizi böyle görürler de zor kullandım sanırlar... Ağlamayın rica ederim... diye yalvarmaya başladı.

Erkeklerin hepsi böyle... Kocam da öyledir, hemen uyuya kalır. Yanımdaki herif horlamaya başladı.

Ahlak zabıtasının da, kocamın da geleceği yok. Kalktım, giyin-dim, dışarı çıkınca ev sahibi kadın bana,

— Aşağıınız masallah çok uğurluymuş, bizim eve hic bu geceki kadar müşteri gelmezdi... dedi.

Kadın, ahlak zabıtasına telefon ediyorum diye ona buna te-

lefon edip eve boyuna müşteri çağırdığını ne bilir?

Sen şu aksiliğe bak: Her gece sabaha karşı eve gelen kocamı, eve gelince bulmıyayım mı? Gelmiş, beni bekliyor.

— Çok merak ettim şekerim, neredeydin? dedi.

Hayatımda ondan işittiğim ilk tatlı söz budur. Ertesi gün Betüş'e bunu anlatınca,

— Bak gördün mü, dedi, ben sana söylememiş miydim, daha şimdiden tesirini gösterdi. Bu herifler bundan anlar. Hele bir de sık sık yapsan bu işi, kocan sana kul-köle olur...

Ne yapayım, tek kocamın sevgisini kazanmak, onu yuvamıza bağlamak için her fedakârlığa katlandım. Kocam kuzu gibi oldu. Ne desem yapıyor, sözünden dışarı çıktığı yok... «Şu saatte gel!» «Peki!» «Şu saatte git!» «Peki!..»

Ben o kadar telefonla çağır-dığım halde, hiçbir gelmedi de, bir gece ben yine o evdeyken şırak diye odanın kapısı açılmaz mı? Ahlak Zabıtasına basıldı. Ertesi gün bütün gazeteler benden bahsediyordu: «Yüksek sosyetenin, tanınmış bir iş adamının eşi olan Bayan N. F. randevu evinde uygunsuz vaziyette basıldı!»

Ondan sonra «Bayan N. F.» meşhur oldu, sık sık adım gazetelere geçti.

Hiçbir şeye yanmam da, hakkımı yemeğe kalktılar, ona yarıdım. Nermin Fırtına adında bir kadın vardı. Gazeteler benden. «Yüksek sosyetenin Bayan N. F.» diye bahsettikçe kendi ü-

tüne alınmaz mı? Açıkça bir şey söylemiyor ama, sanki basılan kendisiymiş gibi övünüyor ki, kocası kıymetini anlasın... Benim adım Nermin Festikez, o-nunki Nermin Fırtına... Ben kimsenin hakkını yemek istemem. O da başka bir yerde basılmış olabilir. Ama gazetelerin «Yüksek sosyetenin Bayan N. F.» şifresiyle yazdıkları bendim. Başkasının muvaffakiyetlerini kendime maledip övünmek ne ayıp değil mi?

Sonra kocam ne mi yaptı? Ne yapacak, hiiç!.. İlk basılışında kocama «O adamla aramızda hiçbir şey yoktu!» diye yemin ettim. Kocam yemine inanır. «İyi ki tam zamanında yetişip baş-kın yapmışız karıcığım, yoksa namusum iki paralık olacaktı...» dedi. Ondan sonra mum oldu mum... Ne desem yapardı, bir dediğimi iki etmez. Gazetelerde «Bayan N. F.» diye şifrem çık-tıkça ayaklarımıza kapanır «Aman karıcığım, o eve gitme de ne istersen yap kendi evinde...» diye köpek gibi yalvarırdı.

Ne, seviyor muydum? Yok canım, artık bende sevgi filân kalmadı. Önceleri kocamı deli gibi savıyordum. Eşek herif bunu anlamadı. Her şeye katlanan, köpek gibi yalvaran bir koca hiç sevilir mi? Eskiden ben ona «Ne olur, dışarda içme! Gel evinde iç! İstersen arkadaşlarını da getir!» diye yalvarır, içki sofraları kurardım evde. Sonraları o bana «Karıcığım, dışarda kalma, evinde yap ne yaparsan... İsted-iğini getir eve!» diye yalvarmaya, kendi eliyle içki sofraları hazır-

lamaya başladı. Üstelik kıskanç-tı da... «Ne yaparsan yap, yeter ki benim haberim olsun... Ben-den saklı yapma!» diyordu. Bu da bir acıip kıskançlık işte... Benimkisi sevgi değildi canım, alışkanlık. Aile yuvamız bozul-masın diye ben de kendi evimde çalışmaya başladım. Kocamın da iç rahat etti. Alışmıştı. Avun-manın yolunu da bulmuştu: «On-lar sanki adam mı? İki para et-mez, pis, sünepe sümsük herif-ler...» diyordu. Hattâ bana bile kaç kere «Çok zevksizsin, tuu midene!» derdi kızınca. Aklın-ca ben gene onu seviyordum, kalbim onundu. Arasına azıtır da sözümü dinlemezse, gözüt di-şarda, başka kadında olursa, o zaman ondan üstün, genç biri-siyle onu aldatırdım, hemen aile yuvasına dönerdi.

Senin halan da bizim evde ça-lışırdı. Tabii... Evliydi. Kocasıyla beraber geldikleri bile olurdu, aile dostlarımızdı. Sonra ne oldu bilmiyorum, Ankara'ya gitmiş, orda ev açmış diye duydum, bir daha da görmedim. Halan çok iyi kadındır, ben onun çok iyi-lüklerini gördüm neme lazım... Ah Betüş ah... Öyle göreceğim geldi ki... Seneler var görme-dim... Ne olur, görürsen söyle, bana gelsin... Uzaktaysa bir mek-tup yazsın... Ah nasıl severim, anlatamam...

Bir Merterekzade İbrahim Bey vardı, onu bulsanız, o size Be-tüş'ün nerde olduğunu söyler, bilse bilse o bilir yerini... Be-tüş'e o zaman Tatlı Betül derler-di, namı öyleydi, ne tatlı kadın-dı, ne tatlı... Dünya bu işte, bir zamanlar sosyetenin taptığı ka-dın bile unutuldu gitti... Gidi-yor musun, neye acele ettin öy-le... Güle güle... Mutlaka bir ha-ber bekliyorum. Güle güle...

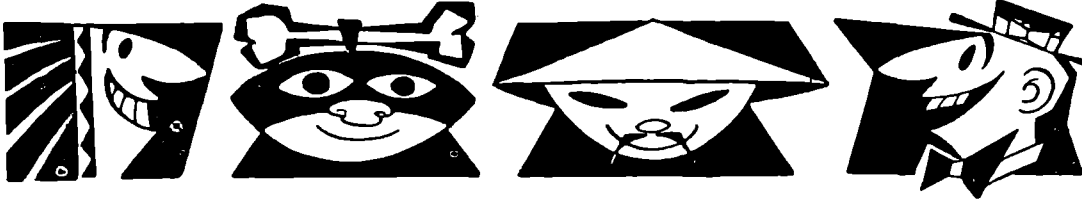
DAYAK DÜŞKÜNÜ MUTLU BİR ÇİFT

Buyrun efendim... Beni mi aradınız? Oturun rica ederim... Kim efendim? Betül Hanım mı? Kim acaba? Hiç hatırlamıyorum, hangi Betül? Bilemedim... Ben onunla şey mi? Allah Allah... Hiç böyle bir vaka hatırlamıyorum... Kim gönderdi dediniz?... Haaa, evet evet... Siz, Müstesna Hanımefendi'yi söylüyorsunuz, hay Allah iyiliğinizi versin, şimdi anladım. Bildim efendim, tamam... Hıh, hıh, hıh!.. Çok eski bir iş-tir, ben tamamiyle unutmuştum vallahi...

(Arkası var)

— Aman sesini çıkarma karıcığım, bu kelebek kısmı çok ürkek olur!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Hakaret !

Dâvetlilerden Madam Courvel, ev sahibi Mac Gregor'un yanına yaklaşıp:

— Allahasmarladık Mösyö, ben gidiyorum, der. Bir daha da evinize ayak basmayacağım!. Karınız, bana etmedik hakareti bırakmadı.

— Aman Madam Courvel, bir yanlışlık olacak! Karım size ne dedi?...

— Bana... Karınız bana «Sokak karısı» dedi.

— Bak hele, bak hele! der Mac Gregor gayet üzgün, sevgili madam sakın üzülmeyin! Karım bu huyundan bir türlü vazgeçemedi. Orduyu

bırakalı on sene olduğu halde, beni hâlâ «albayım» diye çağırır!...

Fark

Duval, yaradıktan, telâşlı, kuşkulu bir insandı.

Bir gün arkadaşına:

— Anıyamadığım bir şey var diyordu. İki kıza kur yaptım, ikisine de tıpatıp aynı, aşk dolu sözleri söyledim; Biri yüz verdi, öteki alırdımadı bile!...

— Hayat bu! dedi arkadaş. Olağan işlerden meselâ: Sobayı yakmak için üfleriz, mumu söndürmek için de!!!...

Ne zaman?...

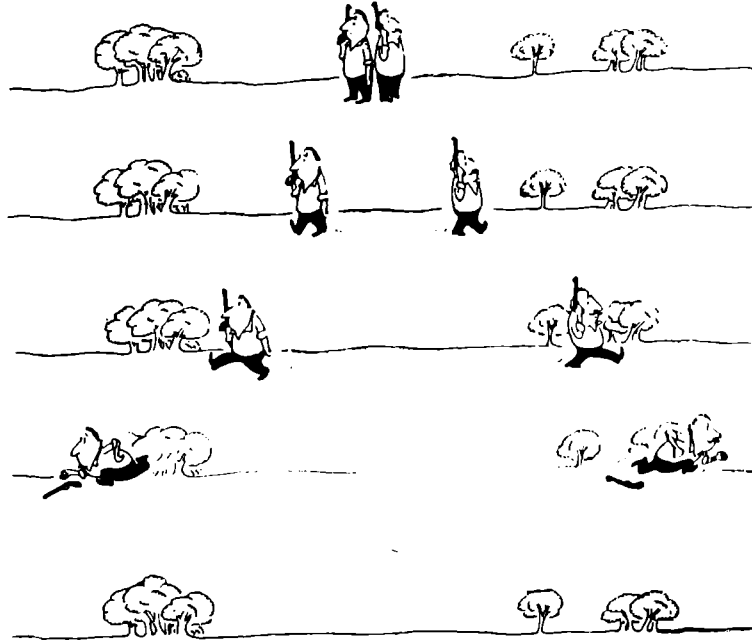
Küçük yaramaz, salona rüzkâr gibi girdi:

— Anne! Anne! dedi, Georges bahçede ablamı öptüyor...

— Bağırma öyle! Birkaç güne kadar evlenecekler...

Küçük yaramaz, salona rüzgâr gibi girdi:

— Pek! Öyleyse, hizmetçiyle babam ne zaman evlenecekler?...

Yazısız

Akıntı

Martin kan ter içinde, nehrin doğru inen patikaya saptı: Koştı, koştı. İlerde bir balıkçı sakın sakın, elinde olta, oturuyordu. Martin sordu:

— Birkaç dakika evvel burada bir kadın gördünüz mü?

— Evet dedi balıkçı. Biraz evvel, burada kırmızı elbiseli biri vardı.

— Tamam o'dur!... Öyleyse uzakta olmamalı!...

— Zannederim, dedi balıkçı, bugün hiç akıntı yok!...

Ayakkabılar

Glasgow'daki otellerden birinin müdürü, hizmetçiye odanın birinin kapısının dibinde ayakkabı boyarken yakaladı, bir kenara çekti:

— Sana kaç kere söyledim, koridorda ayakkabı boyama! Halıları kirleteceksin diye!

— Biliyorum efendim, dedi hizmetçi, ama bunları aşağı indirmeme imkân yok!...

— Nasıl?...

— Müşteri onları bağlarından tutuyor!...

— Kim demiş, Gustav para etmez diye?.. Bak polis, kellesini getirene beş milyon Frank verecek!

Büyük sürpriz !

Son senelerin şöhretli romancılarından, Leplume, büyük bir kitapçı dükkânında, hayranlarına son romanını imzalıyordu. Temiz pak giyinmiş, orta yaşlı, bir adam, Leplume'ün masasına yaklaştı, bir imza istedi. Bu iş olup bittikten sonra, iyi giyinmiş adam cebinden Leplume'ün ilk eserlerinden iki kitap daha çıkardı:

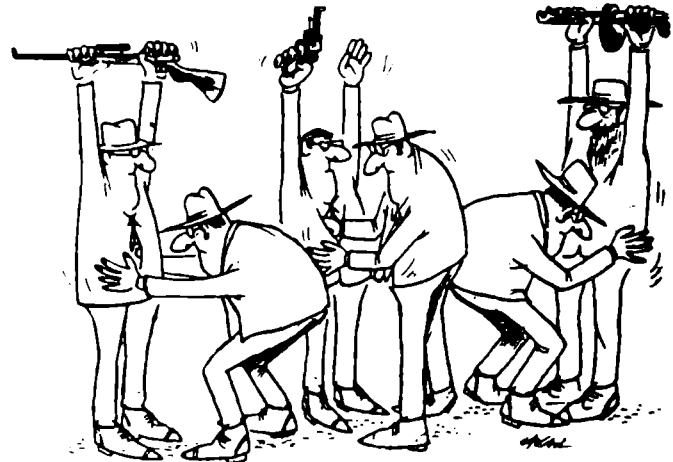
— Karım sizin romanlarınıza hayrandır üstad! Dedim, şu iki kitaba bir şeyler yazıp imzalarsanız çok memnun olurum, yarın karımın yaş günü, o'na bir sürpriz yapmak istiyorum.

Adamın sözleri, Leplume'ün çok hoşuna gitti, gülererek:

— Ya demek karınıza bu kitaplarla sürpriz yapacaksınız? Çok hoş doğrusu! dedi.

Adam da güldü:

— Tam bir sürpriz olacak mösyö! dedi. Kendisine kürk hediye edeceğimi sanıyor!...

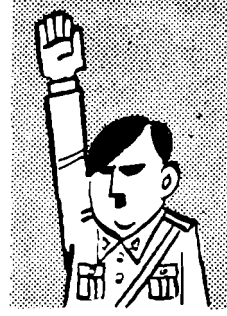

Teksasta silâh araması!

Hitler, o'nu cehennemde kadar bırakmayacaklarına yemin eden üç kişi refakatinde Güney Kutbuna ayak bastığı anda kutup sâkinlerinin hemen 3 sıra halinde dizilmelerini emretti. Bu iş pek kolay olmadı çünkü kutup yaratıkları batı medeniyetinin şahane usullerinden bihaber diler! İlk önce emri pek kolay anlayamadılar, ortalık karıştı. Eğer üç emir kulu ol-

Hitler Yaşıyor

Çeviren :
Tomris SEÇGİR

masaydı Hitler belki de muvaffak olamayacaktı. Sıralar tamam olunca, Hitler senelerce bütün ilmi kurumları büyüleyen o şahane nutuklarından birine başladı.

— Eskimolar! Size ta uzaklardan refah getirdim. Gayem sizleri bir esir gibi gözetmek değil, hepinizin haklarını korumaktır. Artık Versailles'in diktatörlüğüne son veriyorum. Sizlere medeniyet getirdim.

Ben gelmeden önce siz varlığını kabul ettiremeyen bir millettiniz şimdi ise tam aksi olacak bütün dünya sizlerden bahsedecek.

Sizlere dikenli teli balık

kılıçkıkları ve fok yağından yapmasını öğreteceğim. Sık sık yıkanmayı belki seviyordunuz ama bundan sonra yıkanmak yok!. Av seviyordunuz! Bundan sonra ya avlarsınız yoksa avlanırsınız?

Birbirinizi burunlarınızı sürterek değil sağ elinizi omuz hizasına kaldırarak selâmlıyacaksınız.

Sabah olduğunu size müjdeleyen martı sesleri yerine; artık zil sesini duyunca ayağa kalkacaksınız.

Burada uzun kış çalışma imkânlarını baltalıyor. Bundan sonra iki yılda bir kış olacak.

Çok ın'isamahakârım sizin

tatilinizi de düşündüm. Bundan böyle pazar tatilleri ayda bir olacak. Görüyorsunuz hürsünüz istediğiniz gibi hareket edebilirsiniz. Burada on yıl sonra şahane bir Laponya doğacak, bütün dünya buradaki düzene hayran kalacak.

Bıyık bırakmak serbesttir!...

Hitler biran durdu, gözleri, ilerde karlar üzerinde yuvarlanan iki yaratığa takıldı. Siyah elbiseleri, beyaz kravatları hallerinin iyi olduğunu gösteriyordu. Hitler merakla bunların kim olduğunu sordu.

— Penguenler, dediler.

Profesor Hitler:

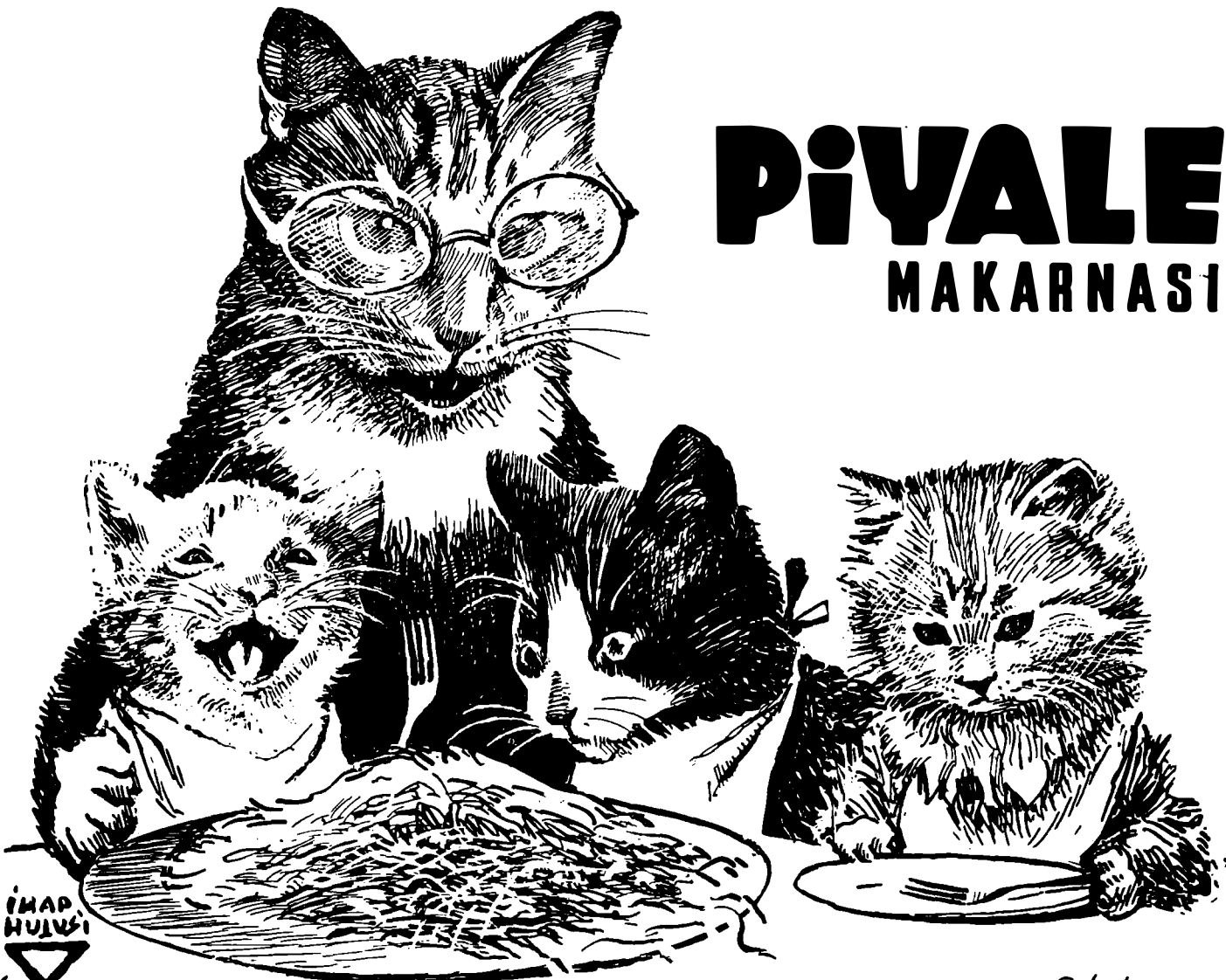
— Onları mahvedeceğim!

Diye haykırdı. Ve hemen penguenler için bir temerküz kampı yapılmasını, inatçılar için de özel fırınlar hazırlanmasını emretti.

Artık sıkı bir polis teşkilâtına da ihtiyaç vardı

Bu iş için halktan bir grup seçildi ve «SS Kimo» adını aldılar.

Duvarlara asılan afişler yeni bir Laponya hükûmetinin kurulduğunu müjdeliyordu...

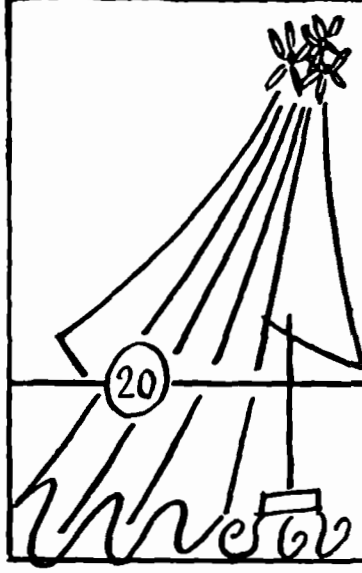

İMAR
HULUSİ
İSTANBUL

34/3

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN - ADNAN TAHİR
ÇİZEN - TUPHAN SELÇUK

ALLAH ALLAL... TELEFON EDE-
NİN NERMIN OLDUĞUNDAN
EMİN MİSİN ?

KACTIR AYNI
SUALİ SORUYORSUN
ABİ?... SEN GELMEDEN
BİRAZ EVVEL BİR KIZ TELEFON ETİ...
SENİ SORDU... YOK DEDİM...
BU ADRESİ YAZDIRDI.

BANA BAK DEDEKTİF BOZUN-
TUSU BAY KÜLTÜR...
AĞZINDAN BİR LÂF KAÇIR-
DINSA MAHVOLURUZ...

KUSURA BAKMA ABİ AMA BAZI ÇOK
KALIN KAFALI OLUYORSUN. KONUŞMA-
NIN SONUNDA "İSMİNİZİ BAĞIŞLAR
MISINIZ?" DEDİM. "NERMİN"
DEDİ. HEPSİ BU KADAR.

ABİ, EMİNİM DİYORUM SANA... PERİHAN DE-
MEDİ.... NERMİN DEDİ.

İYİ AMA SOKAK AYNI
SOKAK... APARTIMAN
AYNI APARTIMAN.
YALNIZ KAT VE
DAİRE BAŞKA.

SENİN YA AKLINDA ZORUN VAR YA DA
UYKUNU ALAMAMIS, OLACAKSIN. BELKİ DE
SICAK BAŞINA VURMUŞTUR.

BANA BAKSANA SEN...
NERMİN'İN SANA VERDİĞİ BU
ADRES VAR YA?... PERİHAN DA
AYNI ADRESTE OTURUYOR...
ANLADIN MI ŞİMDİ HAYRETİMİN
SEBEBİNİ ?

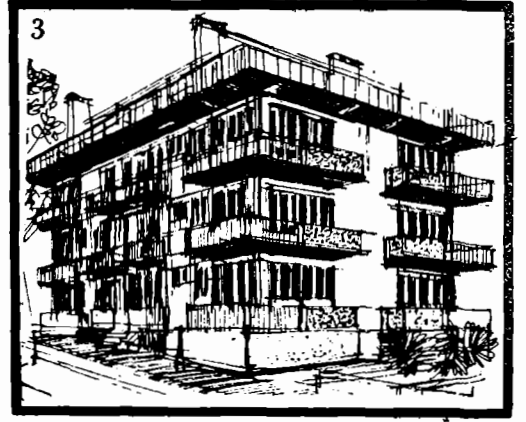
PERİHAN DEDİĞİN ŞU
İZDİVACI GERİ KALAN
KIZ DEĞİL Mİ?... NE
ÇIKAR BUNDAN?...
AYNI APARTIMANDA
OTURUYORLAR DEMEK-
TİR.

TESADÜFÜN BU KA-
DARI DA OLMAZ AMA
KARDEŞİM... BU
İŞTE BİR İŞ VAR.

BU SEFER BENİM SUÇUM YOK.
HERCİLİĞİN SONU BÖYLEDİR İŞTE.
BU İŞTE BİR İŞ VARSA KABA-
HAT SENİN DEMEKTİR.

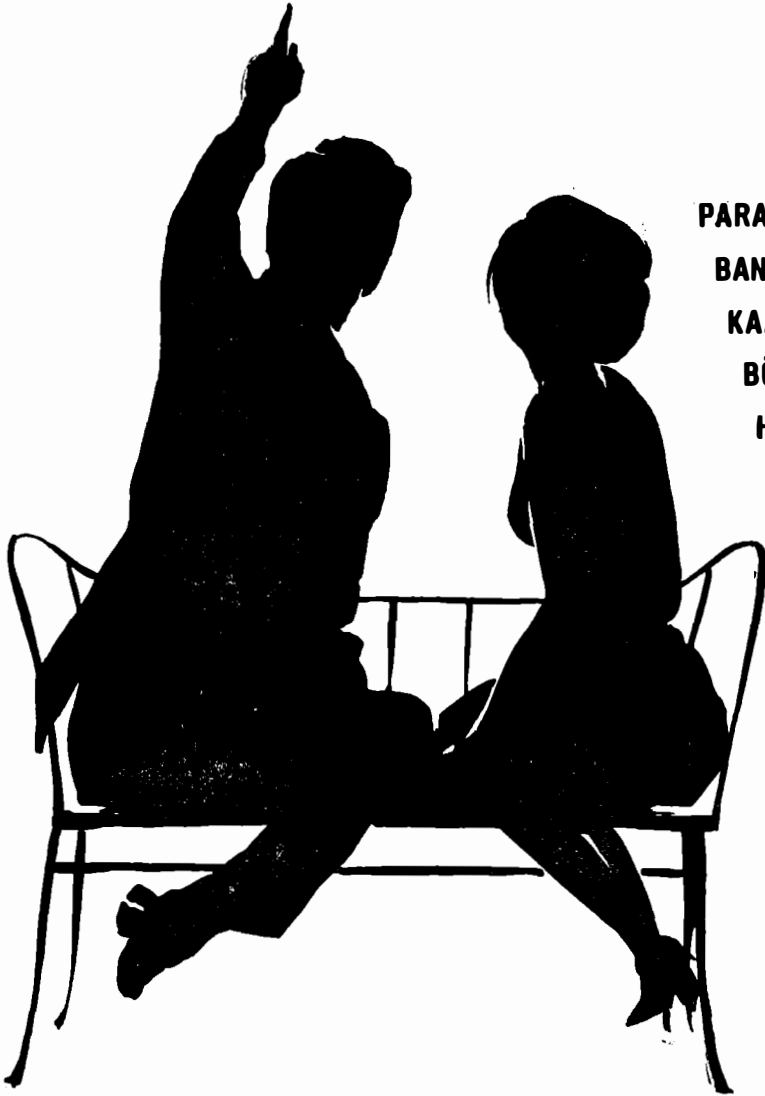
BU İŞİ EN KESTİRME YOLDAN HALLET-
MEM LÂZİM. ARAYAN OLURSA BİRAZ-
DAN GELECEĞİM.

DEVAMI VAR

İKRAMİYE APARTMANLARINDAN BAZILARI: 1 - ŞİŞLİ'DE, 2 - ETİLER'DE, 3 - CADDEBOSTAN'DA.

mutlu bir gelecek için...

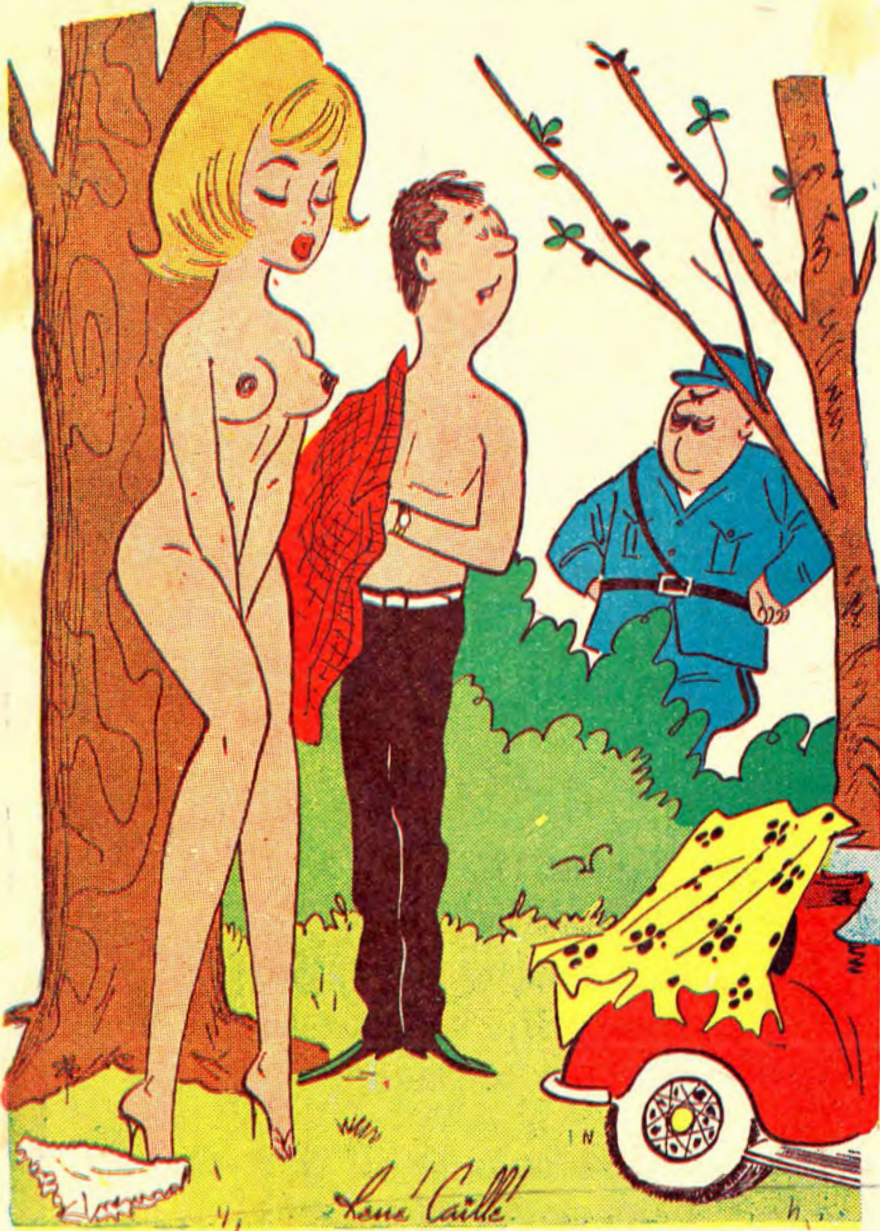

PARALARINI DEVAMLİ SURETTE
BANKAMIZDA BİRİKTİRENLER
KAZANMA ŞANSLARINI ARTTIRMIŞ,
BÖYLECE MUTLU GELECEKLERİNİ
HAZIRLAMIS OLURLAR.

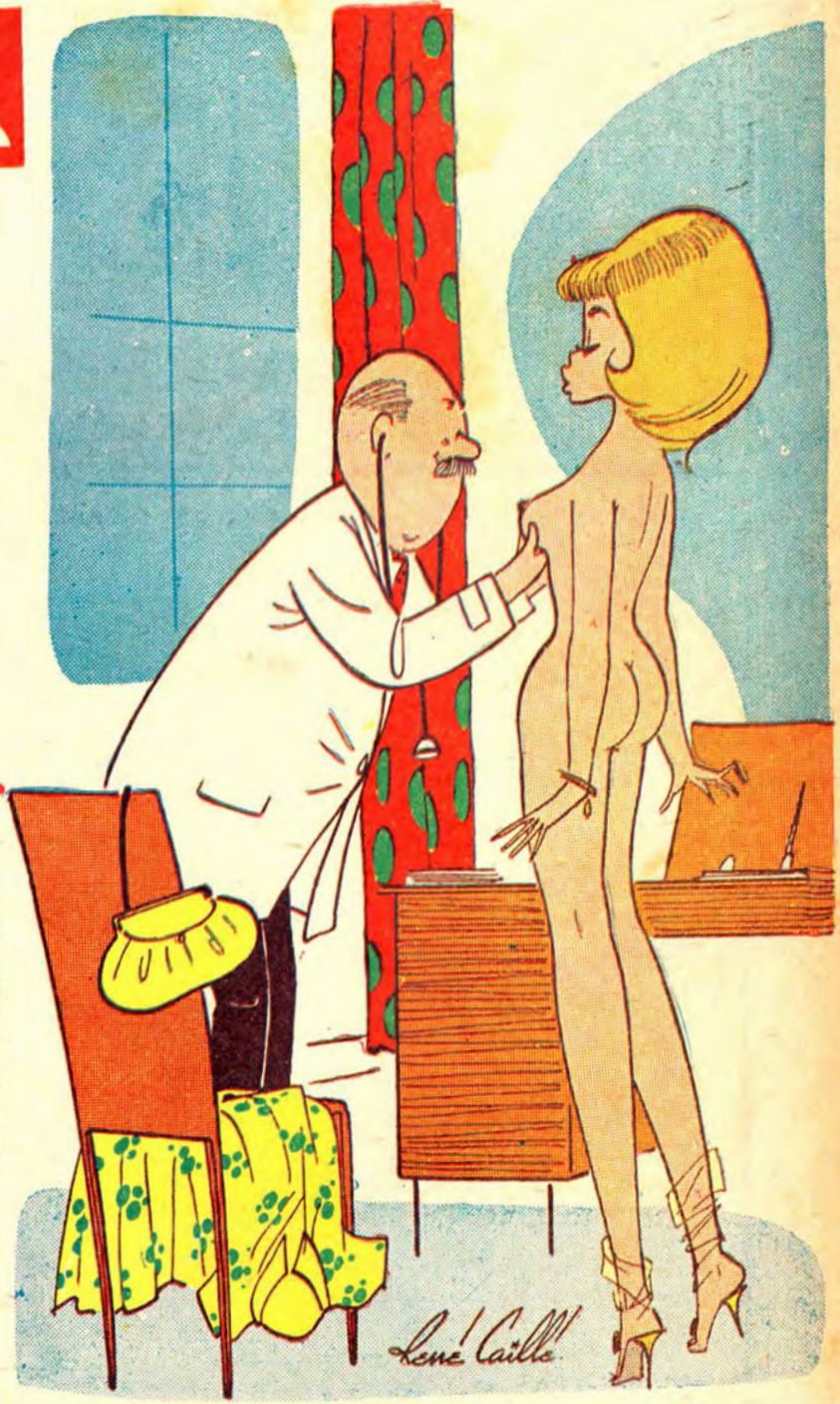
1964 DE EN AZ 60 KİŞİYE BİRER
APARTMAN DAİRESİ VE AYRICA
10.000 KİŞİYE
2.600.000 LİRALIK
ÇEŞİTLİ PARA
İKRAMİYELERİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

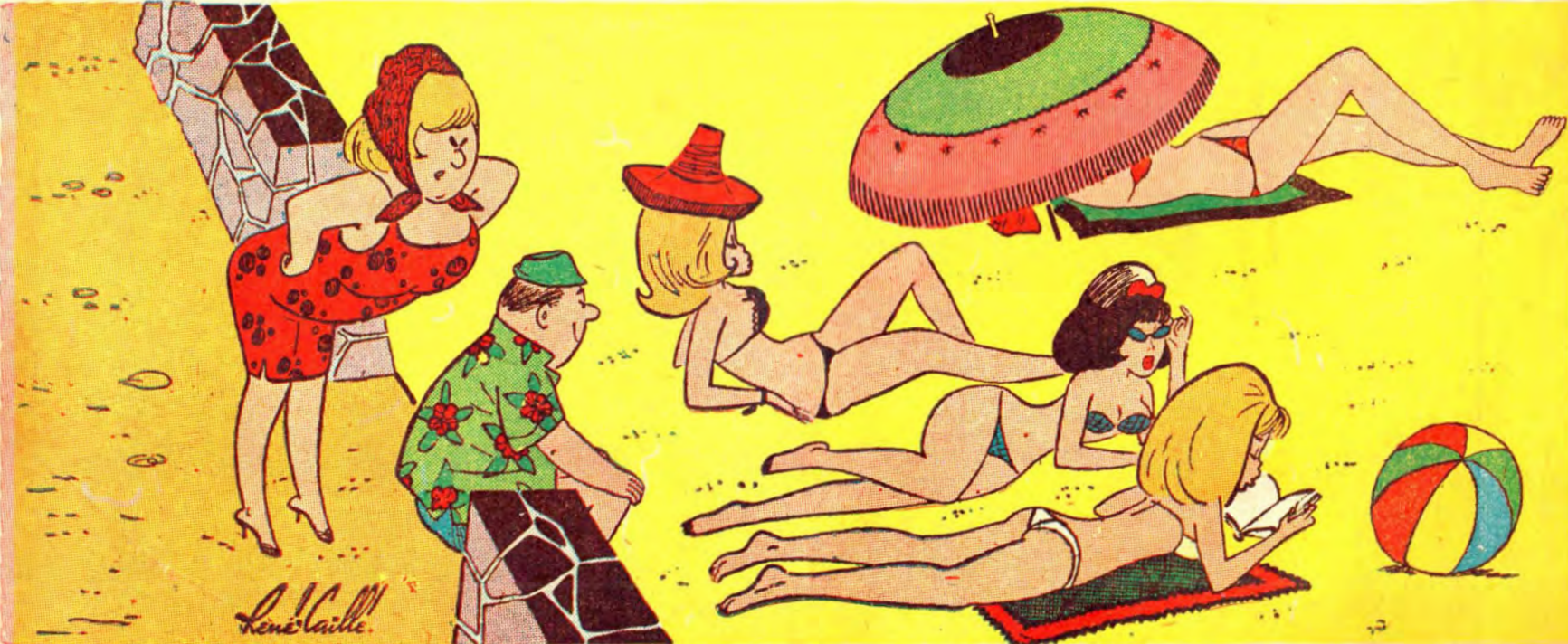
AKHAKA

-ULAN VİCDANSIZ HERİF, BU SERİN HAVADA
KIZCAĞIZI ÇIRÇIPLAK SOYMAKTAN KORK-
MUYOR MUSUN ?

-DOKTOR BEY, HALÂ HASTALIĞIMIN
NE OLDUĞUNU ANLIYAMADINIZ MI ?

-NE GARİP ŞEY POOL...GEÇEN YAZ DA HEP BURAYA GELİNCE YORULUR,
MOLA VERİRDİN!..